

# ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

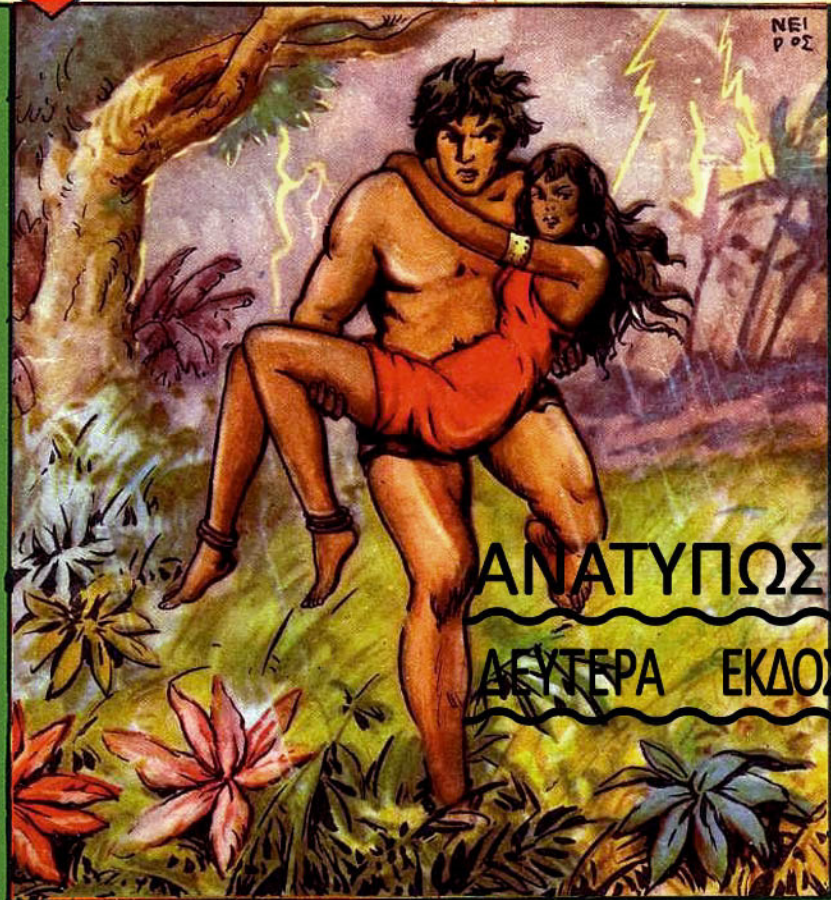
Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.

4

## Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ

ΝΕΙ  
ΡΟΣ



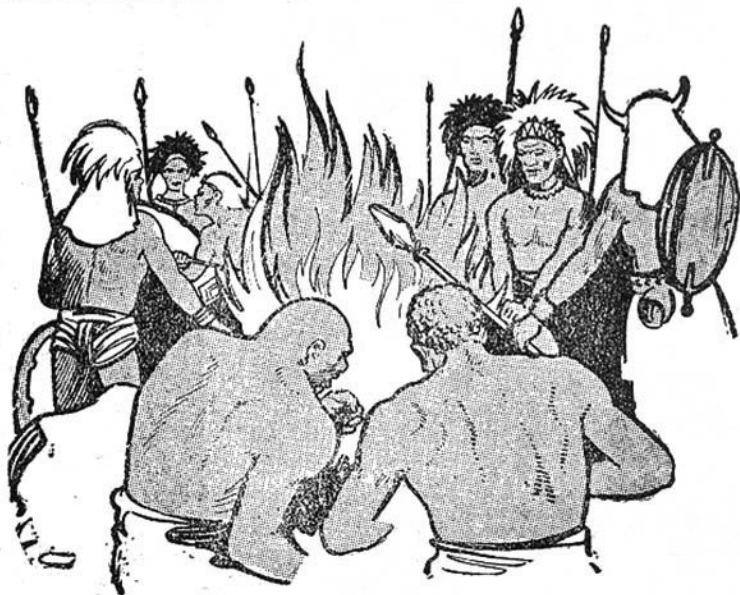
ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ



ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ





Γύρω στις φλόγες της φωτιάς χασμουριώνται νυσταγμένοι καμμιά δεκαριά θρωμεροί και άγριοι Ιθαγενείς...

## Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ  
ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Το 5 ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Μεσάνυχτα. Σ' ένα ξέφω-  
το πού θρίσκεται σέ μιά άπ'-  
τίς πιό πυκνές κι' άγριες πε-  
ριοχές της άπέραντης Ζούγ-  
κλας, λάμπουν και σπιθίζουν  
δυό μεγάλες φωτιές. Γύρω  
στή μιά άπ' αυτές χασμου-  
ριώνται νυσταγμένοι καμμιά  
δεκαριά μαύροι και θρωμεροί  
Ιθαγενείς. Φορούν πρωτόγονα

κράνη από χοντρό δέρμα θω-  
διοῦ και κρατούν ξυλένιες ά-  
σπίδες και μακρυά κακοφτια-  
γμένα κοντάρια με πέτρινες  
αίχμες.

Γύρω στην άλλη φωτιά κά-  
θονται δυό άνδρες και μιά  
γυναίκα.

Ο ένας είναι λευκός κυνη-  
γός έλεφάντων και λέγεται

Μπαρούχ. Κακός, πονηρός, ύπουλος και καταχθόνιος άνθρωπος που έχει φθάσει στη Ζούγκλα απ' τη μακρινή Αμερική. Δεν φαίνεται περισσότερο από σαράντα χρόνων.

Τά μάτια του είναι θολά, έκφυλα κι' έγκληματικά. Τά χείλια του στενά και πάντοτε σφιγμένα σ' ένα άπαίσιιο σατανικό χαμόγελο. Τό πηγούνι του σουθλερό κι' ό λαιμός του μακρύς και μέ χοντρό προτεταμένο καρύδι. Όλόκληρο τό κεφάλι του μοιάζει μέ κεφάλι άρπακτικού όρνιου. Η άνταύγεια τής φωτιάς δίνει στο άπαίσιιο πρόσωπό του μιá κόκκινη σατανική έκφρασι.

Στά χέρια του κρατάει μιá μεγάλη μπουκάλα κονιάκ που κάθε τόσο φέρνει τό στόμό της στά χείλια του και ρουφάει μέ δίψα. Τά θολά μεθυσμένα μάτια του δέν ξεκολλάνε από μιá νέα και πανώρια μαύρη ίθαγενή που βρίσκεται ξαπλωμένη αντίκρου του. Οί φλόγες τής φωτιάς τόν χωρίζουν απ' αύτήν.

Πλάϊ στο λευκό Μπαρούχ κάθεται ένας γιγαντόσωμος και γεροδεμένος μαύρος ίθαγενής. Είναι ό Γιαργάν! Ό παντοδύναμος άρχηγός μιás γειτονικής άγριας φυλής.

Τό ντύσιμό του είναι πλούσιο και φανταχτερό. Απ' τά πλάγια του πέτσινου κράνους του ξεπετιώνονται δυό τεράστια κέρατα θούβαλου. Σάν διακριτικό έμβλημα τής άριστοκρατικής καταγωγής του.

Τό πρόσωπό του είναι πάν-

τοτε πρόσχαρο και γελαστό και φαίνεται άθώος και καλοκάγαθος άνθρωπος. Έχει αναλάβει μέ τούς μαύρους του νά βοηθήση τό Μπαρούχ στο έγκληματικό κυνήγι έλεφάντων που ήρθε νά κάνη.

Τρίτη, γύρω στη φωτιά, κάθεται ή μαύρη ίθαγενής που αναφέραμε και που έχει ένα παράξενο όνομα: Άλάλα τη λένε.

Είναι όμορφη σάν τά ξαπυκά λουλούδια τής Ζούγκλας! Τά χείλια της κόκκινα σάν αίμα. Τά δόντια της άσπρα σάν τό γάλα τής καρύδας. Τά μαλλιά της μαύρα σάν τό σκοτάδι. Και τό κορμί της λυγρό σάν τοῦ φιδιού.

Είναι ή γυναίκα τοῦ φύλαρχου Γιαργάν. Τή όρρηκε κάποια νύχτα νά περιπλανιέται μονάχη στην άπέραντη Ζούγκλα. Θαμπώθηκε απ' τήν όμορφιά της και τήν έφερε μέ τή θία στο χορταρένιο παλάτι του. Έκεί τήν παντρεύτηκε και τήν έκανε βασίλισσα τής φυλής του.

## ΤΟ ΦΑΝΤΑΧΤΕΡΟ ΚΟΜΠΟΛΟΪ

Όμως έκτός απ' τ' όνομά της τίποτ' άλλα δέν μόρεσε νά μάθη γι' αύτήν. Κάθε φορά που ό φύλαρχος τή ρωτούσε, ή Άλάλα έρραβε τά χείλια της.

Τά μάτια, μά κι' οί τρόποι της δείχνουν πάντα πώς μισεί θανάσιμα τόν Γιαργάν. Έκείνος όμως τήν αγαπάει άφάνταστα. Δέν θ' άποφάσιζε

νά την αλλαγή ούτε με όλους τους θησαυρούς του Κόσμου!

Πολλές φορές είχε δοκιμάσει ή πανώρια μαύρη νά φύγη κρυφά απ' τὸ παλάτι τοῦ ἀφέντη της. Καί με κίνδυνο τῆς ζωῆς της ἀκόμα. Μά ποτέ δέν κατάφερε νά λευτερωθῇ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Γιαργάν τὴν κυνηγοῦσαν, τὴν ἐπιάναν καί τὴν ξαναγύριζαν κοντὰ στο Φύλαρχο.

Ἀπὸ τότε, ὁ Γιαργάν, πού τρέμει στή σκέψι πὼς θά μποροῦσε νά χάσῃ τὴν πεντάμορφη Ἀλάλα, τὴ σέρνει πάντα μαζί του. Καί στὰ κυνήγια του καί στίς ἐπιδρομὲς ἀκόμα πού κάνει στίς γειτονικὲς φυλές.

Καί νά πού τώρα ὁ Μπαρούχ, ὁ λευκὸς κυνηγός, φαίνεται νάχη μαγευτὴ ἀπ' τὴν ὁμορφιά της.

Ἔτσι, καί σὲ μιὰ στιγμή πού τὸ κονιάκ τοῦ ἔχει δώσει τὸ θῆσος πού τοῦ χρειάζεται, θγάζει ἐπιδεικτικὰ ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα κομπολόι. Εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ μεγάλες πολύχρωμες καί φανταχτερὲς χάντρες.

— Ἔ, Γιαργάν! ρωτᾷ τὸ Φύλαρχο δείχνοντάς του το. Σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ κομπολόι;

Ἐκεῖνος τὸ κυττάζει μὲ ἀφάνταστη λαχτάρᾳ καί τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ ἀγρία χαρά.

— Ναι!... Τὸ θέλω!... Θὰ μοῦ τὸ δώσῃς Μπαρούχ.

Μὰ ὁ λευκὸς κυνηγὸς γιὰ νά τοῦ τὸ δώσῃ ζητᾷ τρομερὸ ἀντάλλαγμα:

— Ναι... Ἀμα μοῦ δώσῃς κι ἐσὺ τὴν Ἀλάλα!...

Στὰ στήθεια τοῦ καλοκάγαθου Γιαργάν ξυπνοῦν ἀμέσως δλα τ' ἀγρία ἐνστικτα τῆς φυλῆς του:

— Πῶς;! Τὴν Ἀλάλα; οὐρλιάζει σάν λαθωμένο θεριό. Κι ἀμέσως πετιέται ὀρθὸς καί τραβάει τὸ μαχαίρι του.

Ταυτόχρονα σχεδὸν κι' ὁ Μπαρούχ κάνει τὸ ἴδιο, θγάζοντας τὸ πιστόλι του.

Οἱ δύο ἄντρες εἶναι ἔτοιμοι τώρα ν' ἀλληλοσπαρχτοῦν.

Δὲν προφταίνουν ὅμως γιὰ τὴν ἴδια στιγμή πετιέται ὀρθὴ κι' ἡ Ἀλάλα καί μπαίνει ἀνάμεσά τους:

— Εἰσαστε κουτοί, τοὺς φωνάζει. Γιατὶ νὰ σκοτωθῇτε κι' οἱ δύο; Κάποιος ἀπὸ σᾶς πρέπει νά ζήσῃ γιὰ νά με πάρῃ!... Δώστε μου λοιπὸν τὰ ὅπλα σας... Κι' ἐγὼ θά σκοτώσω ἐκεῖνον πού δὲν θέλω...

Ὁ Μπαρούχ κι' ὁ Γιαργάν σταματοῦν γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιστοι. Ὑπερᾶ, ὁ πρῶτος ξαναβάζει ἀργὰ τὸ πιστόλι στὴ θήκη. Κι' ὁ ἄλλος τὸ μαχαίρι στὴ ζώνη του.

Ὁ Φύλαρχος ξανακάθεται στὴ θέσι του φυσῶντας καί ξεφουσκῶντας. Ἐνῶ ἡ τρουερὴ Ἀλάλα παίρνει παράμερα τὸ λευκὸ κυνηγὸ καί τοῦ ψιθυρίζει:

— Εἶσαι κουτός, Μπαρούχ! Ἄν σκότωνες τὸν ἄντρα μου κι' ἐσὺ δὲν θά ζοῦσες. Οἱ ἄνθρωποι του θά σ' ἔκαναν ἀμέσως κομμάτια. Ἄλλοτε νά τὸν χτυπήσῃς σάν θά εἶναι μόνος του...

‘Ο Μπαρούχ την άκούει και τὰ θολὰ μάτια του λάμπουν παράξενα. Ξαναγουρίζει άργά κοντὰ στὴ φωτιά και ξανακάθεται. Ρίχνει μιὰ ματιά στὸ Φύλαρχο και μουρμουρίζει μετανοιωμένος:

— Συχώρεσέ με, Γιαργάν! Τὸ πιότὸ μὲ εἶχε κάνει τρελό! Δὲν ἤξερα τί ἔλεγα...

Και σάν δείγμα αγάπης και φιλίας τοῦ δίνει τὸ κομπολόι μὲ τίς πολύχρωμες και φανταχτερὲς χάντρες:

— Πάρ’ το! Στὸ χαρίζω! Δὲν ζητῶ γι’ ἀντάλλαγμα παρὰ μονάχα τὴ φιλία σου!

— Εἶμαστε φίλοι κι’ ἀδερφοί, τ’ ἀποκρίνεται ὁ Φύλαρχος κι’ ἀρπάζει μὲ λαχτάρα, ἀπ’ τὰ χέρια του τὸ κομπολόι.

Τὸ ἀποθαυμάζει γιὰ λίγο στίς λάμπεις τῆς φωτιάς και τὸ περνάει γρήγορα στὸ λαιμὸ τῆς αγαπημένης του μαύρης.

— Γιὰ σένα τὸ ἤθελα, τῆς λέει. Γιὰ νὰ στολίσω ἐσένα, τὸ ζήτησα!

‘Η παρεξήγησι ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἀντρες ἔχει φαινομενικὰ διαλυθεῖ.

— Τί λές, λοιπόν, Γιαργάν; ρωτᾷ ὁ κυνηγὸς μὲ κέφι τὸ Φύλαρχο. Θὰ θροῦμε καλὸ κυνήγι τὸ πρῶτ;

Και καλὸ και μπόλικο, τ’ ἀποκρίνεται ὁ Γιαργάν. Μὲ τὴν πονηριά που σκέφτηκες, οἱ ἐλέφαντες θὰ πάθουνε μεγάλη ζημιά!... Μέχρι σήμερα, μὲ τίς παγίδες, τοὺς πιάναμε ἕναν-ἕναν. Τώρα δὲν θὰ προφταῖνουμε νὰ τοὺς μετρά-

με! Χά, χά, χά! Οἱ ἀραπάδες μου θὰ θαραθοῦν νὰ ξεδοντιάσουνε!

## ΜΙΑ ΠΑΛΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μεσάνυχτα στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. ‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας στριφογυρίζει ξάγρυπνος στὰ χορταρένια στρωσίδια του. ‘Ο ὕπνος δὲν ἔρχεται ἀπόψε νὰ τοῦ κλείσῃ τὰ βλέφαρα.

Εἶναι κάμποσος καιρὸς ποὺ ζεῖ ἔτσι, μονάχος κι’ ἔρημος στὴ σπηλιά του...

‘Η ‘Αλάλα, ἡ πανώρια μαύρη συντροφισσά του δὲν θρίσκειται πιά ἐκεῖ...

‘Ο Ταρζάν — σάν ἀπὸ κάποια προαίσθησι — ξαναφέρνει στὸ νοῦ του μιὰ παράξενη και θλιθερὴ ἱστορία:

Εἶχε ἀπαντήσει κάποτε τὴν Αλάλα σὲ μιὰ ἔγρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας. Κάποια πεινασμένη τίγρη εἶχε χυθῇ πάνω της νὰ τὴν κατασπαράξῃ. Τὰ νύχια και τὰ δόντια τοῦ θηριοῦ εἶχαν καταξεσχίσει τίς τρυφερὲς σάρκες της.

‘Ο λευκὸς γίγαντας ποὺ δὲν ἔχει δειλιάσει ποτὲ στὴ ζωὴ του, ἀντικρύζει μὲ δέος καὶ φρίκη τὸ τραγικὸ σύμπλεγμα γυναίκας και τίγρης. ‘Η 5-μορφη μαύρη, ἀν καὶ παλεύει ἀπεγνωσμένα, λίγες, πολὺ λίγες στιγμὲς ζωῆς τῆς μένουν ἀκόμα. Τὸ πεινασμένο θηρὸ ἔχει ἀνοίξει τώρα τὰ φοβερά σαγόνια του γιὰ ν’ ἀγκαλιάσῃ μ’ αὐτὰ τὸ λαιμὸ τῆς ἀμοιρῆς κόρης.

‘Ο Ταρζάν δὲν ἀφήνει νὰ



Ἡ πανώρια Ἀλάλα παρακολουθεῖ μὲ ἄγρια χαρὰ τὴ φο-  
βερὴ μονομαχία τῶν δυο μαύρων ἰθαγενῶν...

πῆ χαμένη οὔτε μιὰ στιγμή. Τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω στὴ μανιασμένη τίγρη.

Ὅμως, τὸ πρῶτο χτύπημά του λαθεύει καὶ ἡ λάμα τοῦ μοχαιριοῦ βρίσκει ψηλὰ στὸν ἀριστερὸ ὤμο τῆς Ἀλάλα. Μὰ τὸ δεύτερο βρίσκει στὰ στήθεια τὸ θειοδ καὶ προχω-  
ρώντας καρφώνεται — τὸ μα-  
χαίρι — στὴν καρδιά του.

Ἐνα πνιγμένο οὐρλιαχτὸ ἀντηχεῖ κι' ἡ τίγρη σωριάζε-  
ται κάτω νεκρή.

Ὁ λευκὸς γίγαντας ἀρπά-  
ζει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του τὴν πανώρια μαύρη ποὺ βοί-  
σκεται ἐτοιμοθάνατη. Ὅχι  
μόνο ἀπ' τὶς νυχιὲς καὶ τὶς

δογκωματίες τοῦ θειοδ, μὰ  
κι' ἀπ' τὴ λαθεμένη μαχαι-  
ριά του.

Τρέχοντας, ὅσο μπορεῖ πιὸ  
γρήγορα, φέρνει τὴν ἀναίσθη-  
τη κόρη σὲ μιὰ κοντινὴ ὄρ-  
σερὴ πηγὴ καὶ πλένει μὲ κα-  
θάριο νερὸ τὶς ἀμέτρητες  
πληγές της. Γρήγορα μαζεύει  
ἀπὸ γύρω θαυματοουργὰ θό-  
τανα καὶ τὰ βάζει πάνω σ'  
αὐτές. Τέλος, τὴν ξανασηκώ-  
νει πάλι στ' ἀτσαλένια μπρά-  
τσα καὶ τὴ φέρνει στὴ σπη-  
λιά του.

Σαράντα ὁλόκληρες μέ-  
ρες καὶ νύχτες ὁ Ταρζάν πά-  
λειψε μὲ τὸ Χάρο γιὰ νὰ σώ-  
σῃ ἀπ' τὸ δρεπάνι του τὴν ἁ-  
μοιρὴ Ἀλάλα. Οὔτε ἔτρωγε,

ούτε κοιμώταν για να μπορέ-  
 να παραστέκη στο χορταρέ-  
 νιο προσκεφάλι της και να  
 κρατάη την ψυχή της με τα  
 δόντια του, που λένε.

“Ωσπου τέλος, ή αμοιρη  
 μαύρη άρχισε να συνέρχεται  
 και να παίρνη το καλύτερο.  
 Ηα' σέ πολλές μέρες άκομα  
 σηκώθηκε άπ' τα στρωσίδια  
 του θανάτου, γερή όπως ή-  
 ται· και πριν πέσει στα νύχια  
 του θείου.

Στο μεταξύ, ο “Αρχοντας  
 της Ζούγκλας είχε συμπαθή-  
 σει πολύ τη δυστυχισμένη σύ-  
 τη μαύρη που λίγο έλλειψε  
 να χάση τη ζωή της κι' άπ'  
 τη λαθεμένη μαχαίριά του.

— Ποιά είσαι, κοπέλλα μου;  
 τη ρώτησε τότε για πρώτη  
 φορά ύστερ' από τόνον και-  
 ρό που τη φιλοξενοῦσε στη  
 σπηλιά του.

— “Αλλά με λένε, του ά-  
 πεκρίθηκε ή πανώρια μαύρη.  
 Καί πρόσθεσε :

— “Αν θέλεις θά μείνω εδώ  
 σι' σπηλιά σου. Ξέρω να ψή-  
 νω ζαρκάδια και να σκαρφα-  
 λώνω στα θεόρατα δέντρα να  
 σου μαζεύω φρούτα και καρ-  
 πούς. Όμως δέν θέλω να με  
 ξαναρωτήσης ποτέ για μένα  
 και για τη ζωή μου!

“Ετσι, ή “Αλλά μένει στη  
 σπηλιά του Ταρζάν που την  
 αγαπάει και τη φροντίζει σαν  
 πραγματική αδελφή του. “Η  
 συντροφιά της τόν κάνει να  
 είναι πάντα χαρούμενος κι' ευ-  
 τυχημένος. Γιατί ή μοναξιά  
 είναι άβάσταχτη δυστυχία  
 στον άνθρωπο.

.. .. .

“Ενα ξεστό καλοκαιριάτικο  
 θρόαδ ο “Αρχοντας της Ζούγ-  
 κλας γυρίζει κάπως πιο άργά  
 άπ' το κυνήγι του, φορτωμέ-  
 νος με δυο μεγάλα και θα-  
 ρεϊά ζαρκάδια. “Όμως ή  
 σπηλιά του είναι άδεια! “Η  
 πεντάμορφη “Αλλά δέν βρί-  
 σκετ' εκεί.

“Ο Ταρζάν τη φωνάζει και  
 ψάχνει όλόκληρη τη νύχτα να  
 τη βρή, χωρίς αποτέλεσμα.  
 “Η παράξενη μαύρη κόρη έχει  
 γίνει άφαντη.

Ποιος ξέρει!.. “Ισως να  
 την άρπαξε πάλι κανένα θε-  
 ριο και με το λαχταριστό  
 κορμί της να χόρτασε την  
 πείνα του. “Ισως να την άρ-  
 παξαν κι' άγριοι Καννίβαλοι  
 και να την έθρασαν μέσα στα  
 τεράστια χωματένια καζάνια  
 τους.

Κι' ο Ταρζάν από τότε ξα-  
 ναθρήκε συντρόφισσά του τη  
 σκληρή κι' άβάσταχτη μονα-  
 ξιά. Γι' αυτό και κάθε φορά  
 που φέρνει στο νοῦ του την  
 πανώρια μαύρη “Αλλά, θγαί-  
 νει άθελα άπ' τα βάθη της  
 καρδιάς του ένας πονεμένος  
 στεναγμός!

## ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

Και μ' αυτούς τούς συλ-  
 λογισμούς — όπως είδαμε —  
 ο λευκός γίγαντας στριφογυ-  
 ρίζει έάγρυπνος στα χορτα-  
 ρένια στρωσίδια της σπηλιάς  
 του.

Ξαφνικά, άκούει άπ' έξω  
 βαρύ ποδοβολητό να πλησιά-  
 ζη. Καί σχεδόν άμέσως τις  
 γνώριμες λεπτές στριγγλίες

τοῦ ἀγαπημένου καὶ πιστοῦ  
του ἐλέφαντα.

— Σόμ! φωνάζει χαρούμε-  
νος. Πετιέται ὀρθὸς καὶ τρέ-  
χει ἔξω νὰ τὸν συναντήσῃ.  
Κάτι πολὺ σοβαρὸ πρέπει νὰ  
συμβαίνει γιὰ νάρθῃ ὁ Σόμ  
νὰ τὸν ξυπνήσῃ τέτοια ὥρα.

Καὶ νά: 'Ο ἐλέφαντας, ποῦ  
φαίνεται ταραγμένος κι' ἰ-  
γριεμένος, βγάζει κάτι πα-  
ρόξενες στριγγλιές σὰν καὶ  
νὰ θέλῃ νὰ πῇ στὸν Ταρζάν.  
'Εκεῖνος ποῦ καταλαβαίνει  
τὴ γλῶσσα του, μурμουρίζει  
σιλλογισμένος :

— Πᾶμε, λοιπόν, Σόμ! Πᾶ-  
με γρήγορα!...

'Ο τεράστιος ἐλέφαντας ὕρ-  
πάξει ἀμέσως μὲ τὴν προβο-  
σκίδα του τὸν Ταρζάν καὶ μὲ  
μιά ἀβίαστη κίνησι τὸν ἀπο-  
θέτει πάνω στὴν πλατεῖά καὶ  
πενύψηλὴ ράχι του. Καὶ σχε-  
δὸν ταυτόχρονα ξεκινάει τρέ-  
χοντας μὲ κατεύθυνσι πρὸς  
τὸ ὄρος.

Προχωροῦν ἔτσι ἄρκετὰ ὡ-  
που ἀρχίζει πιά νὰ ξημερώ-  
νῃ. 'Ο Σόμ ἔχει φθάσει σ' ἕ-  
να μεγάλο βοσκοτόπι ἐλε-  
φάντων καὶ σταματάει.

'Ο Ταρζάν κυττάζει γύρω  
καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν  
διάπλατα ἀπὸ κατάπληξι καὶ  
φρίκη!...

Μπροστὰ του ἀντικρῦζει  
σωριασμένα ἀμέτρητα κορμιά  
νεκρῶν ἐλεφάντων!...

'Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγ-  
κλας πηδάει σὰν τρελλὸς ἀπ'  
τὴ ράχι τοῦ Σόμ καὶ ψάχνει  
ἐῖς-ἐναν τοὺς νεκροὺς ἐλέ-  
φαντες. Κανένας τοὺς δὲν ἔ-  
χει στὸ κορμί του τὸ παρκαμ-

κρο τραῦμα, ἢ ἔστω καὶ χιύ-  
πημα. Κι' ὅμως ὅλοι τοὺς ἔ-  
χουν ξεψυχήσει.

Γιὰ ὥρα πολλή ὁ λευκὸς  
γίγαντας τοὺς κυττάζει μὲ  
μάτια θουρκωμένα ἀπὸ δά-  
κρυα ἀγάπης καὶ συμπόνιας.  
Δὲν ξέρεи τί νὰ θάλλῃ στὸ νοῦ  
του!...

Νὰ ὅμως ποῦ ξαφνικὰ ἀ-  
κούει σὲ κάποια ἀπόστασι ἀν-  
θρώπινα ποδοβολητὰ καὶ φω-  
νές ποῦ πλησιάζουν.

— Φύγε ἐσύ Σόμ, λέει στὸν  
ἐλέφαντα. Πήγαινε μακριὰ  
κι' ἄμα σὲ χρειαστῶ θὰ σὲ  
φωνάξω...

Τὸ καλὸ καὶ πιστὸ θηρίο  
καταλαβαίνει τὰ λόγια του  
καὶ φεύγει θιαστικό. 'Ενῶ, ὁ  
Ταρζάν μὲ σβελτάδα πίθηκου  
σκαρφαλώνει καὶ κρύβεται  
στὰ ψηλά πυκνὰ κλαδιὰ ἐνὸς  
κοντινοῦ αἰωνόβιου δέντρου.  
'Απὸ κεῖ θὰ μπορῇ ἀθέατος  
νὰ βλέπῃ καὶ ν' ἀκούῃ τί θὰ  
γίνεται κάτω.

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες  
στιγμές κι' ἕνα μπουλούκι ἀ-  
πὸ μαύρους Ἰθαγενεῖς πλησιά-  
ζει... 'Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγ-  
κλας ξεχωρίζει ἀνάμεσά τοὺς  
ἕναν λευκὸ κυνηγὸ κι' ἕναν Ἰ-  
θαγενῆ Φύλαρχο.

Εἶναι ὁ Μπαροῦχ κι' ὁ Γι-  
οργάν. 'Η 'Αλάλα—ἡ γυναῖκα  
τοῦ Φύλαρχου—δὲν θρίσκε-  
ται μαζί τοὺς. 'Ο Γιαργάν γιὰ  
νὰ μὴ ταλαιπωρηθῇ τὴν ἀφη-  
σε κοντὰ στὶς φωτιές, θάζον-  
τας καὶ δυὸ γιγαντόσωμους  
μαύρους νὰ τὴ φυλᾶνε.

'Ο λευκὸς κυνηγὸς κι' ὁ  
Φύλαρχος βλέπουν τώρα τοὺς  
ἀμέτρητους νεκροὺς ἐλέφαν-

τες κι' ένθουσιάζονται.

— 'Υπέροχα πήγε τὸ ἀποψινὸ κυνηγι μας! Ξεφωνίζει μὲ τρελλή χαρὰ ὁ ἀπαίσιος Μπαρούχ.

— Ναί, τ' ἀποκρίνεται ὁ Γιαργάν. Τὸ θανατερό φαρμάκι ποὺ σκόρπισες στὰ χορτάρια ἔκανε, ὅπως περιμέναμε, τὴ δουλειά του.

— Ναί, ναί!.. Οἱ ἐλέφαντες τὸφαγαν καὶ τοὺς θέρισε ὁ Χάρος!... Τώρα θὰ μαζέψω ἕναν ὀλόκληρο θησαυρὸ ἀπὸ δόντια! Χά, χά, χά!...

Ψηλά ἀπ' τὸ δέντρο, ὁ Ταρζάν ἀκούει τὰ λόγια τους καὶ τὰ δόντια του τρίζουν ἀπὸ ὀργή κι' ἀγανάκτησι.

Θανάσιμο μῖσος νοιώθει γιὰ τὸν ἀπαίσιο λευκὸ δολοφόνου τῶν ἐλεφάντων καὶ τὸν ἀνάσθητο μαῦρο βοηθὸ του. Καὶ τὸ μῖσος τὸν τυφλώνει τόσο ποὺ δὲν λογαριάζει τὸ θεόρατο ὕψος ποὺ θρίσκεται. Μὰ οὔτε καὶ τοὺς τόσους φοβεροὺς ἀντιπάλους ποὺ θάχῃ ν' ἀντιμετώπιση μόνος του, χωρὶς καμμιά βοήθεια ἀπὸ κανέναν.

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφτῇ τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, σφίγγει μὲ λύσσα τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του, κι' ἀπ' τὴν κορφή τοῦ γιγαντιαίου δέντρου ποὺ θρίσκεται, πέφτει σὰν κεραυνὸς κατὰ πάνω τους.

Εὐτυχῶς κι' ἀπὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τῆς Ζούγκλας ἀντὶ νὰ πέσῃ στὸ σκληρὸ χῶμα τῆς γῆς καὶ νὰ γίνη κομμάτια, τὰ πόδια του θρίσκουν στὸ μαλακὸ κορμὶ ἐνὸς ἀπ' τοὺς τόσους νεκροὺς ἐλέφαντες.

— Ὁ Ταρζάν! Ξεφωνίζει κατὰπληκτος ὁ μαῦρος Φύλαρχος, βλέποντας ξαφνικὰ μπροστὰ του τὸν ἀνίκητο λευκὸ γίγαντα.

Ἀμέσως, καὶ μ' ἕνα ὑπεράνθρωπο πήδημα, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θρίσκεται κοντὰ στὸ λευκὸ κυνηγὸ. Καὶ σηκώνοντας τὸ μαχαίρι του κάνει νὰ τὸν χτυπήσῃ στὰ στήθεια.

Ὅμως, δὲν προφταίνει νὰ τιμωρήσῃ ὅπως τοῦ ἄξιζε τὸν ἀπαίσιο αὐτὸ δολοφόνου τῶν ἀκάκων θηρίων.

Τὴν ἴδια στιγμή ποὺ κάνει νὰ κατεβάσῃ μὲ ὀρμὴ καὶ λύσσα τὸ μαχαίρι του, νοιώθει ἀμέτρητα χέρια ἰθαγενῶν νὰ τὸν ἀρπάξουν ἀπὸ παντοῦ. Νὰ τὸν γκρεμοτσακίζουν κάτω καὶ μὲ γερά χορτόσχοινα νὰ τὸν δένουν χεροπόδαρα!

Ὁ γενναῖος κι' ἀτρόμητος ἥρωας τῆς Ζούγκλας θρίσκεται τώρα ἕνας ἀνήμερος καὶ δυστυχισμένος ἀἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν ἀπαίσιων κακούργων.

— Εὐὸ λοιπόν, εἶσαι ὁ περιβόητος Ταρζάν; τὸν ρωτᾷ γελῶντας περιφρονητικὰ ὁ κυνηγὸς Μπαρούχ.

Καὶ προσθέτει:

— Σοὺ κακοφάνηκε λοιπόν, λεβέντη μου, ποὺ κυνηγᾷμε τοὺς ἐλέφαντες; Μήπως τοὺς ἔχῃς κληρονομιά ἀπ' τὸν παππού σου; Μὰ ἔννοια σου τώρα καὶ θὰ καλοπεράσῃς στὰ χέρια μας! Χά, χά, χά!...

Ἀμέσως διατάζει τοὺς μαῦρους τοῦ Φύλαρχου:

— Τραβήχτε τὸν παράμερα

κι' ἀρχίστε δουλειά. Θέλω μέχρι τὴ δύσι τοῦ ἡλίου νάχετε ξεδοντιάσει ὅλους τοὺς ἐλέφαντες! Θὰ πληρωθῇ καλὰ ὁ κόπος σας: Θὰ δώσω στὸν καθένα σας ἀπὸ μιὰ σφυρίχτρα κι' ἓνα καθρεφτάκι!... Ὅσοι δουλέψουν περισσότερο θὰ πάρουν κι' ἀπὸ τρεῖς καραμέλλες!... Ἐμπρός, λοιπόν, κτήνη! Δουλεῖα τώρα! Κυτᾶχτε τὸ θούρδουλα!...

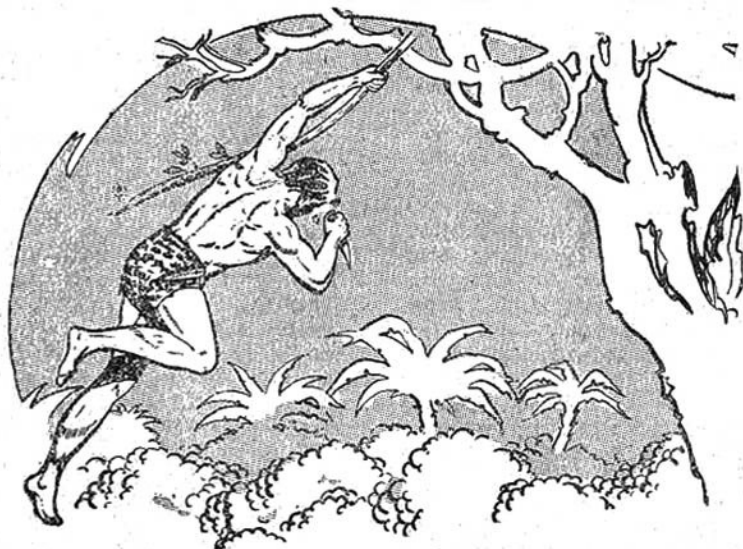
Οἱ ἀραπάδες σέρνουν τὸν δεμένο Ταρζάν πρὸς πέρα καί, θέλοντας καὶ μὴ, στρώνονται μὲ κέφι στὴ δουλειά. Ἀπ' τὴ μιὰ μεριά ὁ τρομερὸς θούρδουλας τοῦ λευκοῦ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ σφυρίχτρες καὶ

τὰ καθρεφτάκια ποὺ ὅλοι τοὺς λαχταρᾶνε ν' ἀποκτήσουν!

Ὁ Μπαρούχ ξαπλώνει ἀναίσθητα κάπου ἐκεῖ κοντά, ἀνάθει τὸ τσιμπούκι του καὶ τοὺς παρακολουθεῖ χαμογελῶντας ἱκανοποιημένος. Κάθε τόσο μονάχα ξεφωνίζει ἄγρια χωρὶς λόγο καὶ σὰν ἀπὸ συνήθεια:

— Γρήγορα παληόσκυλα!.. Πάρ' τε τὰ χέρια σας γιὰτὶ νυχτώσαμε!

Ὁ φύλαρχος Γιαργάν παρακολουθεῖ τὸ ἀπαίσιο ξεδόντιασμα τῶν δολοφονημένων ἐλεφάντων. Καὶ δίνει ὁδηγίες γιὰ νὰ γίνεταί πρὸς καλὰ καὶ



Ὁ Ταρζάν μ' ἓνα ἀπίστευτο ἔλμα ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου, πέφτει πάνω στοὺς ἀπαίσιους κακούργους.

## Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΑΛΑΛΑ!...

‘Ο Φύλαρχος κι’ ὁ λευκὸς κυνηγὸς ἔφυγαν — ὅπως εἶπαμε — ἀπ’ τὶς φωτιὲς ποὺ πέ-  
ρασαν τὴ νύχτα τους, ἀφήνον-  
τας ἐκεῖ τὴν πανώρια ‘Αλάλα  
μὲ φρουροὺς δυὸ γιγαντόσω-  
μους μαύρους ἰθαγενεῖς.

‘Η μαύρη θρῖσκει ἔτσι μιὰ  
εὐκαιρία ποὺ δὲν τὴν περίμε-  
νε ποτέ. Καὶ παίρνοντας ἀμέ-  
σως τὴν ἀπόφασιν νὰ δραπε-  
τεύσῃ, θάζει σ’ ἐνέργεια ἕνα  
πραγματικὰ σατανικὸ καὶ κα-  
ταχθόνιο σχέδιο.

‘Ὅπως εἶχαμε δεῖ, θρῖσκε-  
ται ξαπλωμένη κοντὰ στὴ φω-  
τιά. Δεξιὰ κι’ ἀριστερά της ἔ-  
χουν καθήσει σταυροπόδι οἱ  
δυὸ μαύροι ἰθαγενεῖς φρου-  
ροί.

‘Η τετραπέρατη ‘Αλάλα ἀρ-  
χίζει νὰ χαμογελάῃ καὶ νὰ  
χαριεντίζεται πότε μὲ τὸν ἕ-  
να καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλο ἀρά-  
πη. Οἱ ἄγριοι ἀρχίζουν νὰ  
συγκινῶνται ἀπ’ τὴν ἀκατα-  
νίκητη ὁμορφιά της βασιλι-  
σᾶς τους. Νοιώθουν τὸ αἷμα  
νὰ κοχλάζῃ παρὰ ξένα μέσα  
στὶς φλέβες τους καὶ ἄγρια  
ἐνστικτα νὰ θολώνουν τὰ μά-  
τια καὶ τὸ λογικὸ τους.

‘Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή ἀ-  
πλώνουν κι’ οἱ δυὸ μαζί τὰ  
χέρια τους γιὰ νὰ τὴν ἀρπά-  
ξουν. ‘Ο καθένας θέλει νὰ τὴν  
κάνῃ δική του συντρόφισσα.

‘Ὁμως, ἡ πανώρια ‘Αλάλα  
πετιέται ὀρθή καὶ ξεφεύγον-  
τας ἀπ’ τὰ βρωμερά τους χέ-  
ρια, τοὺς λέει:

— Κι’ οἱ δυὸ εἴσαστε ὁμορ-  
φοὶ καὶ δυνατοί! ‘Ὁμως δὲν

μπορῶ νὰ γίνω συντρόφισσα  
παρὰ μονάχα τοῦ ἑνὸς ἀπὸ  
σᾶς. ‘Ο ἄλλος πρέπει νὰ θυγῇ  
ἀπ’ τὴ μέση... ‘Εμπρός, λοι-  
πόν: ‘Ὁποιοι εἶναι πιδ δυνα-  
τὸς καὶ γενναῖος καὶ καταφέ-  
ρῃ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλον, ὅα  
μὲ κάνῃ συντρόφισσά του!

Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι ἰθα-  
γενεῖς ἀκοῦνε τὰ λόγια τῆς  
σατανικῆς γυναίκας καὶ ξε-  
γελιῶνται. Πετάγονται ἀμέ-  
σως ὀρθοί, παρατᾶνε τὶς ἀ-  
σπίδες καὶ τὰ κοντάρια, τρα-  
βᾶνε τὰ φονικά μαχαίρια τους  
καὶ σὰν λυσσασμένα θηρία  
χύνονται ν’ ἀλληλοσπαρ-  
χτοῦν.

‘Ετσι, μιὰ τρομερὴ μονομα-  
χία ἀρχίζει ἀνάμεσα σ’ αὐ-  
τοὺς τοὺς δυὸ ἄγριους μαύ-  
ρους ποὺ παλεύουν θανάσιμα  
γιὰ τὴν ὁμορφιά της ἄπονης  
‘Αλάλα!...

‘Εκείνη, παρακολουθεῖ τὰ  
θανατερὰ χτυπήματά τους,  
θγάζοντας κάθε τόσο ξεφωνη-  
τὰ ἄγριας χαρᾶς.

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ βλέπει  
ἕναν ἀπ’ τοὺς δυὸ μονομάχους  
νὰ θρῖσκεται σὲ δύσκολη θέ-  
σι, τοῦ φωνάζει:

— Κουράγιο, καλὸ μου πα-  
λικάρι! ‘Εσὺ εἶσαι πιδ ὁμορ-  
φος καὶ δυνατὸς! Δικὴ σου  
συντρόφισσα θέλω νὰ γίνω!  
Μόνο δική σου!

Κι’ ὁ μαῦρος αὐτὸς — ὁ-  
ποιοι ἀπ’ τοὺς δυὸ κι’ ἂν εἴ-  
ναι — παίρνει ἀμέσως κουρά-  
γιο, θγαίνει ἀπ’ τὴ δύσκολη  
θέσι ποὺ θρῖσκεται κι’ ἀρχί-  
ζει νὰ χτυπάῃ μὲ πιότερη δύ-  
ναμι καὶ λύσσα τὸν ἀντίπαλὸ  
του.

Ἡ σατανικὴ Ἀλάλα μεταχειρίζεται αὐτὸ τὸ τέχνασμα γιατί δὲν θέλει ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄλλον. Θέλει ὁ ἀγώνας τοὺς νὰ κρατήσῃ πολὺ μέχρι ποῦ καὶ οἱ δυὸ νὰ σωριαστοῦνε κάτω νεκροί, ἢ ἔστω καὶ βαρεῖα τραυματισμένοι. Μονάχα ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ φύγῃ ἀνενόχλητη.

Στὴν τρομακτικὴ αὐτὴ μονομαχίᾳ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ νικητὴς!

Καὶ καθὼς παρακολουθεῖ τοὺς δυὸ ἀγρίους φρουροὺς τῆς νὰ σπαράζονται, συλλογιέται ψιθυριστά:

— Ὑστερα θὰ θρῶ τὸν τρόπο νὰ σκοτώσω αὐτὸν τὸν συχαμερὸ Γιαργάν. Κι' ὅταν ὁ Μπαρούχ τελειώσῃ τὸ κυνήγι τῶν ἐλεφάντων, θὰ φύγω μαζί του στὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ. Στὴν ἠωτικὴ χώρα μὲ τὰ φανταχτερὰ κομπολόγια, μὲ τὰ καθρεφτάκια, τὶς σφυρίχτρες καὶ τὶς γλυκὲς καρამέλλες!..

Μὰ καὶ οἱ δυὸ μαῦροι εἶναι πολὺ χεροδύναμοι καὶ ἀτρόμητοι. Χτυπιῶνται καὶ καταξοχίζουν τὶς σαρκες τοὺς μὲ τὰ μαχαίρια! Ὅμως κανένας τοὺς δὲν πέφτει κάτω νὰ ξεψυχήσῃ.

Κοντενεὶ νὰ φτάσῃ μεσημέρι πιά κ' ἡ Ἀλάλα ἀρχίζει ν' ἀνησυχῇ. Δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ ξαναγυρίσουν ὁ Γιαργάν, μὲ τὸ λευκὸ κυνηγὸ καὶ τοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς. Ἄν γίνῃ αὐτὸ τὸ σατανικὸ σχέδιό τῆς θὰ ναυαγή-

σῃ. Καὶ ἡ πολυπόθητὴ λευθερία θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶναι μεγάλο καὶ ἀπραγματοποίητο ὄνειρό τῆς.

Ἡ πανώρια μαῦρὴ καταλαβαίνει πὼς μοναδικὴ ἐλπίδα τῆς νὰ σωθῇ ἀπ' τὸν Γιαργάν, εἶναι νὰ φύγῃ ἀμέσως. Πὼς ὅμως;

Καὶ νά: Ἀνοίγει ξαφνικὰ τὸ στόμα τῆς καὶ ξεφωνίζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ:

— Ὁ Γκαοῦρ!... Νάτος!... Ἔρχεται ὁ Γκαοῦρ(1)!...

(1) Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἕνας γιγαντόσωμος μελαψὸς ἄνδρας. Πανώριος, ἀτρόμητος κι' ἀφάνταστα δυνατός. Γεννήθηκε στὴ Ζούγκλα ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα κυνηγὸ θηρίων κι' ἀπὸ μητέρα ἄγρια μαῦρὴ ἰθαγενῆ.

Σὲ ἡλικία τριῶν μηνῶν τὸν ἄρπαξε μιὰ γορίλλαينا ποῦ ὁ πατέρας του σκότωσε κατὰ λάθος τὸ μικρὸ τῆς. Τὸν θηλάζει καὶ τὸν μεγαλώνει σὰν δικό τῆς παιδί.

Δεκαῆξι χρόνων ὁ Γκαοῦρ πέφτει σὲ μιὰ παγίδα λευκῶν κυνηγῶν. Τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο σὲ σιδερένια κλουῖθα δύο ὁλόκληρα χρόνια. Ἐκεῖ τὸν μαθαίνουν νὰ μιλήσῃ σὰν ἄνθρωπος.

Κάποτε ὅμως καταφέρνει νὰ δραπετεύσῃ σπάζοντας μὲ τὴν ὑπεράνθρωπὴ δύναμί του, τὰ σίδερα τοῦ κλουβιοῦ. Περιπλανιέται στὴ Ζούγκλα ὥσπου φθάνει τυχαίᾳ στὴν περιοχὴ τοῦ Ταρζάν.

Ζεῖ μονάχος σὲ μιὰ σπηλιᾷ στὴν ἀπρόσιτὴ κορφὴ ἑνὸς

Ἐνῶ ταυτόχρονα, παρα-  
οιτάνοντας τὴν τρομαγμένη  
τάχα, τὸ βάζει στὰ πόδια,  
τρέχοντας σὰν ἐλαφίνα πού  
τὴν κυνηγάει πεινασμένο λιον  
τάρι!

Τὸ κόλπο τῆς αὐτὸ εἶναι  
πραγματικά ἐξυπνο καὶ πρω-  
τότυπο. Ξέρει καλὰ τὸν τρό-  
μο πὺ δοκιμάζουν οἱ Ἰθαγε-  
νεῖς ἀκούγοντας καὶ τὸ ὄνο-  
μα μονάχα τοῦ γιγαντόσω-  
μου μελαψοῦ Ἑλληνα Γκαοῦρ.  
Τοῦ μαύρου δαίμονα τῆς  
Ζούγκας, ὅπως τὸν λένε!...

Κι ἀλήθεια: οἱ δυὸ ἄγριοι  
μόνομάχοι ἀκούγοντας τὴν  
φωνή τῆς, παρατοῦν ἀμέσως  
τὸ μακελειό τους καὶ τὸ θά-  
ζουν στὰ πόδια τρομοκρατη-  
μένοι, παίρνοντας ἀντίθετη  
κατεύθυνση ἀπ' ἐκείνη πού  
πῆρε ἡ Ἀλάλα. Τρέχουν σὰν  
τρελλοὶ γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ἡ σατανικὴ μαύρη γυναι-  
κα τρέχει ὅπως εἶδαμε, ξεφεύ-  
γοντας, μὲ τὸ τέχνασμά τῆς,  
ἀπ' τοὺς δυὸ φοβεροὺς Ἰθαγε-  
νεῖς πού τὴ φρουροῦσαν. Ἀς  
τὴν ἀφήσουμε ὅμως ν' ἀπομα-  
κρύνεται κι ἂς ξαναγυρίσουμε

θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Ὁ Ταρζάν πιστεύει πὺς ὁ  
Γκαοῦρ θέλει νὰ τὸν δολοφο-  
νῇ γιὰ νὰ γίνῃ ἐκεῖνος ὁ  
Ἀρχοντας τῆς ἀπεραντῆς  
Ζούγκας. Ψάχνει λοιπὸν νὰ  
τὸν βρῇ γιὰ νὰ μονομαχήσῃ  
μαζί του. Δὲν καταφέρνει ὁ-  
μως ἀκόμα νὰ τὸν συναντήσῃ.  
(Βλέπε λεπτομέρειες στὸ τεῦ-  
χος ἀρ. 1 «ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙ-  
ΓΑΝΤΩΝ»).

μὲ τὴν φαντασία μας κοντὰ  
στὸν Ταρζάν.

Εἶχαμε ἀφήσει — ὅπως θυ-  
μόμαστε — τὸν Ἀρχοντα τῆς  
Ζούγκας δεμένο χεροπόδαρο  
κοντὰ στὸ μεγάλο λειθάδι μὲ  
νεκροὺς ἐλέφαντες.

Οἱ μαῦροι Ἰθαγενεῖς τὸν ἔ-  
χουν τραβήξει παράμερα καὶ  
δουλεύουν σκληρὰ θγάζοντας  
τὰ δόντια τῶν δολοφονημένων  
θηρίων. Ὁ Γιαργάν τοὺς ἐπι-  
θλέπει κι ὁ Μπαροῦχ ξαπλω-  
μένος, κάπου ἐκεῖ, καπνίζει  
μακάρια τὴν πίπα του.

Ξαφνικά ὁ Ταρζάν ἀκούει  
πλάει του ἕναν παράξενο θό-  
ρυθο πού μοιάζει σὰν σούρσι-  
μο φιδιού.

Ἔτσι, καὶ δεμένος γερά  
καθὼς εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ  
κάνῃ καμμιά κίνησι. Μόνο πού  
καταφέρνει νὰ γυρίσῃ τὸ κε-  
φάλι του πρὸς τὸ μέρος πού  
ἀκούγεται ὁ θόρυβος.

Καὶ νά: Τὸ πρόσωπό του  
παίρνει ἀμέσως ἑκφρασι ἀνεί-  
πωτης χαρᾶς. Ἀντικρῶζει ἔ-  
να μικρὸ ζῶο νὰ σέρνεται μὲ  
προσοχή καὶ προφύλαξι καὶ  
νὰ τὸν πλησιάζῃ. Καὶ τὰ χεί-  
λια τοῦ ἀμοιροῦ παληκαριοῦ  
ψιθυρίζουν μὲ ἀνακούφισι:

— Βάτ!... Ἐσύ, καλὴ μου  
Βάτ!;

Ὅμως ἡ πανέξυπνη μαϊ-  
μουδίτσα δὲν ἔχει καιρὸ γιὰ  
χάσιμο. Καταλαβαίνει πόσο  
πολύτιμες εἶναι οἱ στιγμές  
γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀφέντη  
τῆς.

Ἀμέσως λοιπὸν καὶ κάνον-  
τας μιὰ τελευταία κίνησι τὸν  
πλησιάζει. Κι ἀρχίζει μὲ τὰ  
κοφτερά τῆς δόντια νὰ μασσοῦ

λάη τὰ χορτόσχοινα πού του δένουν τὰ χέρια καί τὰ πόδια.

Σέ λίγες στιγμές ὁ Ταρζάν εἶναι λεύθερος! Μά δέν κάνει καμμιά κίνησι νά μετακινηθῇ ἀπ' τῇ θέσι του. Λογαριάζει πρῶτα καλὰ πῶς θά μπορέσῃ νά ξεφύγῃ, ἔτσι ἐντελῶς ἀσπλος καθὼς εἶναι. Τὸ μαχαίρι πού εἶχε, τοῦχε πέσει ἀπ' τὰ χέρια, τότε πού χύθηκαν πάνω του καί τὸν αἰχμαλώτισαν οἱ ἰθαγενεῖς.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς τῆς Ζούγκλας λαχταράει τώρα ὅχι μονάχα νά λευθερωθῇ, μὰ καί νά ἐκδικηθῇ τοὺς νεκροὺς ἐλέφαντες, τιμωρώντας σκληρὰ τὸν λευκὸ κυνηγὸ καί δολοφόνου τους. Μά βλέπει πῶς τὸ δεύτερο αὐτὸ δέν μπορεί νά τὸ κάνει τώρα. Θά φυλάξῃ λοιπὸν τὴν ὁρεξί του γι' ἀργότερα.

Στὸ μεταξὺ ὅμως πρέπει νά φύγῃ ἀμέσως. Νά ἐξαφανισθῇ ὅσο γίνεται πιδ γρήγορα.

Ἔτσι ἀρχίζει νά σέρνεται στὴν ἀρχὴ ἀργὰ καί μὲ προφύλαξι ὥσπου καταφέρνει νά ξεμακρύνῃ ἀρκετὰ, χωρὶς νά τὸν ἀντιληφθῇ κανένας.

Μά τῇ στιγμῇ πού εἶναι ἔτοιμος νά πεταχτῇ ὀρθὸς καί νά τὸ βάλλῃ στὰ πόδια, ξαφνιάζεται. Ἀκούει τὸν λευκὸ κυνηγὸ νά ξεφωνίζῃ ἀγριεμένος.

— Ὁ Ταρζάν!... Ὁ Ταρζάν μᾶς ἔφυγε! Τρέξε Γιαργάν νά τὸν προφτάσουμε!...

Ὁ Φύλαρχος φτάνει γρήγορα κοντὰ του κ' οἱ δυὸ ἄντρες μαζί, ἀρχίζουν τρέχοντας νά ψάχνουν τὴ γύρω περιοχὴ.

Ὁ λευκὸς γίγαντας ἔχει

κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ κάτι πυκνὰ χαμόκλαδα καί δέν παίρνει οὔτε ἀνάσα γιὰ νά μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν.

Νοιώθει ὅμως πῶς ἡ θέσι του δέν εἶναι καθόλου ἀσφαλίσμένη. Ὡπου νᾶναι, ὁ Μπαροῦχ κι ὁ Γιαργάν θά περάσουν κι ἀπὸ 'κεῖ. Καί φυσικὰ θά τὸν δοῦν καί θά προλάβουν νά τὸν σκοτώσουν πρὶν ἐκεῖνος προφτάσῃ ν' ἀμυνθῇ.

Στὴν ἀπόγνωσι πού ἔρρισκεται βλέπει πῶς μονάχα μιὰ ἐλπίδα σωτηρίας τοῦ μένει: Νά πεταχτῇ ξαφνικὰ ὀρθὸς, νά τὸ βάλλῃ στὰ πόδια, κι ὅτι γίνῃ ἄς γίνῃ.

Αὐτὸ καί κάνει.

Μά οἱ δυὸ ἄντρες ἀκοῦνε τὸ ποδοβολητὸ του καί τὸν ἀντικρύζουν νά τρέχῃ σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστὰ τους....

Ὁ Μπαροῦχ τραβάει ἀμέσως καί μὲ αὐόλληπτη ταχύτητα τὸ πιστόλι του, σκοπεύει τὸν ἀκάλυπτο Ταρζάν κι ἀδειάζει κατὰ πάνω καί τίς ἔξι σφαῖρες του.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κλονίζεται γιὰ μιὰ στιγμὴ, μὰ συνεχίζοντας νά τρέχῃ, χάνεται γρήγορα πίσω ἀπ' τὴς πυκνὰς φυλλωσιὰς καί τοὺς χοντροὺς κορμούς τῶν δέντρων.

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Μιὰ ἀπὸ τίς ἔξι σφαῖρες τοῦ ἀπαίσιου Μπαροῦχ ἔρηκε καί τραυμάτισε τὸν Ταρζάν ψηλὰ στὸ δεξί του ὤμο!

Τὸ τραῦμα τὸν πονάει ἀφάνταστα, ὅμως οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ δέν σταματᾷ, ὅτε κἀν κόβει τὴ φόρα τοῦ φευγιοῦ

του. Ξέρει καλά ποιά τύχη τὸν περιμένει ἂν τὸν προφτάσουν οἱ δυὸ ὀπλισμένοι διώκτες του.

Νὰ ὁμως πὺξ ξαφνικὰ ἀκούει κάποιο θόρυβο μπροστά του Σὰν ποδοβολητὸ ἀνθρώπου ποὺ τρέχει κ' ἐκεῖνος.

Ὁ Ταρζάν πὺξ στὸ μεταξύ ἔχει ξεμακρύνει πολὺ ἀπ' τὸ Φύλαρχο καὶ τὸν Κυνηγὸ, σταματᾷ ἀπότομα καὶ κρύβεται πίσω ἀπ' τὸν τεράστιο κορμὸ κάποιου δέντρου. Ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια του κι ἀφουγγράζεται.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς βλέπει νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστά του μιὰ πανώρια μαύρη γυναῖκα!

Τὸ ἀλαφιασμένο πρόσωπό του παίρνει ἀμέσως ἔκφρασι ἀνελπυτῆς χαρᾶς. Καὶ φωνάζει μὲ λαχτάρα:

— Ἀλάλα!... Ἐσὺ, καλή μου Ἀλάλα; Ζεῖς λοιπόν;

Ἡ σατανικὴ καὶ καταθρόνια γυναῖκα ἀκούει τῇ φωνῇ του, τὸν βλέπει καὶ καὶ σταματᾷ μπροστά του:

— Ἐσένα, Ταρζάν!... Ἐσένα τρέχω νὰ θρῶ!

... Ἐχει ἀρχίσει πιά νὰ ξημερώνη ὅταν ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ἡ Ἀλάλα φθάνουν στὴ σπηλιά τους.

Ἡ μαύρη πλένει τὴν πληγὴ πὺξ ἔκανε στὸν ὄμο τοῦ Ταρζάν ἡ σφαῖρα τοῦ κακούργου Μπαρούχ. Καὶ θάζει πάνω της ἀπ' τα μαγικὰ θότανα τῆς Ζούγκλας πὺξ ξέρει. Ὑστερα, τὸν βοηθεῖ νὰ ξεπλῶση στὰ χορταρένια στρωσίδια του:

— Πρέπει νὰ μείνης ἔτσι ἀ-

κίνητος, τοῦ λέει. Ἡ πληγὴ σου εἶναι θαιρεϊά. Ἄν σηκωθῇς θὰ πεθάνης!

Ὁ Ταρζάν ὁπακοῦει μὰ εἶναι καὶ πολὺ περίεργος νὰ μάθῃ ἓνα σωρὸ πράγματα πὺξ δὲν ξέρει. Ὅλα ἐκεῖνα πὺξ τέσον καιρὸ θασάνιζε μάταια τὸ μυαλό του γιὰ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

— Ἀλάλα, τῇ ρωτᾷ. Πές μου πῶς χάθηκες; Ποῦ θριοκόσουν; Τί σοῦ εἶχε συμβῆ;

Ἡ πανώρια κοπέλλα καρφώνει τὰ ὁμορφα μαῦρα μάτια της ἀφηρημένα στὸ θάθος τοῦ ἀπέραντου πράσινου ὀρίζοντα. Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἔτσι ἀκίνητη καὶ θαθεϊὰ συλλογισμένη.

Τέλος, ἀφῆνε ἓναν πονεμένο στεναγμὸ κι' ἀρχίζει νὰ τοῦ λέη:

— Μὴ μοῦ ζητᾷς, καλέ μου ἀφέντη, νὰ σοῦ πῶ πράγματα πὺξ θὰ σὲ κάνουν νὰ στεναχωρηθῇς!... Ὅ,τι γίνηκε, γίνηκε!... Καλύτερα νὰ ξεχάσουμε τὰ περασμένα... Γιατὶ νὰ σοῦ πῶ ποιὸς μὲ ἄρπαξε; Γιατὶ νὰ μάθης τίς τραγικὲς ἡμέρες πὺξ πέρασα κοντὰ του; Ξέρω καλὰ πῶς θὰ γίνης ἀμέσως θηρίο! Ξέρω πῶς θὰ τρέξης νὰ τὸν θρῇς καὶ νὰ χτυπηθῇς μαζί του. Καὶ πολὺ φοβᾶμαι πῶς ἂν τὸ κάνης αὐτὸ θὰ σὲ χάσω! Γιατὶ ἐκεῖνος, ἀφέντη μου φαίνεται πῶς εἶναι πιὸ δυνατός κι' ἀτρόμητος ἀπὸ σένα!...

Ὁ Ταρζάν ἐρεθίζεται ἀφάνταστα ἀπ' τὰ λόγια της καὶ γίνεταί τρελλὸς ἀπὸ περιέργεια νὰ μάθῃ.





«Μέ ειχε ἀρπάξει ὁ Γκαούρ κι' ἔτρεχε σὰν τρελλὸς κάτω ἀπ' τὴ νεροποντὴ καὶ τοὺς κεραυνούς» διηγεῖται ἡ πανώρια 'Α-λάλα!

Ἡ 'Αλάλα συνεχίζει μὲ σα-  
διασμό:

— Ἡ ἀντρίκεια ὁμορφιά του  
θαμπώνει τὰ μάτια μου! Θαρ-  
ρῶ πὼς εἶναι ἓνα ζωντανὸ  
μπρούτζινο ἀγαλμα τοῦ θεοῦ  
τῆς Ὑμορφιάς! Ψηλὰ στὰ  
κλαδιά τοῦ δέντρου ποὺ βρι-  
σκομαι δὲν παίρνω οὔτε ἀνά-  
σα. Φοβοῦμαι μὴ μὲ ἀκούσῃ  
κι' ἀνέβει νὰ μὲ ἀρπάξῃ!

»Ὅμως ἡ τύχη, ἄλλοίμονο,  
δὲν μὲ βοηθάει! Ξαφνικὰ ξε-  
χωρίζω στὸ σκοτάδι τὸ τερά-  
στιο κορμὶ ἑνὸς μαύρου φι-  
διοῦ. Τὸ νοιώθω νὰ σέρνεται  
σ' ἓνα χοντρὸ κλαδί καὶ νὰ μὲ  
κοντοζυγώνει. Κ α ταλαθαίνω

πὼς γρήγορα θὰ μὲ σφίξῃ στὴ  
θανάτερη ἀγκαλιά του!...

»Ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη θγά-  
ζω ἀθελά μου μιὰ στριγγλιά.  
Κι' ἀμέσως, πηδώντας ἀπὸ  
κλαδί σὲ κλαδί, ξεφεύγω ἀπ'  
τὸ φίδι...

»Ὁ μελαψὸς γίγαντας ποὺ  
βρίσκεται ἀπὸ κάτω ἀκούει τὴ  
φωνή μου... Καὶ τότε κάνει κά-  
τι καταπληκτικό! Κάτι ἀπί-  
στευτο!...

— Τι; ρωτᾷ ὁ Ταρζάν, ἀ-  
φρίζοντας ἀπ' τὸ κακὸ του.

**ΑΛΗΘΕΙΕΣ Ἡ ΨΕΜΜΑΤΑ:**

Κι' ἡ καταχθόνια καὶ σατα-

νική μαύρη του αποκρίνεται :

— 'Αντί νά σκαρφαλώση στο δέντρο γιά νά με πιάση, κάνει κάτι τρομακτικό!

— Τι επιτέλους; Ξαναρωτάει ο 'Αρχοντας της Ζούγκλας έτοιμος νά σκάση σάν κάστανο στη φωτιά.

— Νά: 'Αγκαλιάζει άμέσως τόν χοντρό κορμό του δέντρου καί μέ τά φοβερά μπράτσα του αρχίζει νά τόν κουνά έδώ κι έκεί!...

»Εγώ μέ μεγάλη δυσκολία κατάφερνα νά συγκρατιέμαι πάνω στα κλαδιά. Ωσπου τέλος, κουνώντας έτσι τόν κορμό μισοξερριζώνει τό δέντρο. Καί δίναντας του άμέσως μιá δυ-

νατή σπρωξιά, τό σωριάζει δολόκληρο κάτω!

»Έτσι πέφτω κι' εγώ, τιασμένη όπως θρισκόμουν, σ' ένα από τά κλαδιά του...

Κι' ή 'Αλάλα συνεχίζει.

— 'Ο Γκαούρ αρχίζει νά δρασκελίζει άμέσως τ' άτέλειωτα κλαδιά του πεσμένου δέντρου ψάχνοντας νά με βρή... 'Αργεί όμως καί στο μεταξύ τό μεγάλο μαύρο φίδι μέ πλησιάζει πάλι. 'Εγώ ξεφωνίζω καί χτυπιέμαι μέ φρίκη κι' άγωνία... 'Όμως, έκείνο σβέλτο καθώς είναι προφταίνει καί τυλίγεται στο κορμί μου...

»'Ο μελαψός 'Αντρας ξανακούει τίς φωνές μου καί σέ λίγη γρήγορα ή δουλειά.



»Ένα μπουλούκι άπ' τούς άγριους Ιθαγενείς μέ τά πέτσινα κράνη κυκλώνει τόν Ταρζάν. 'Η θέσι του είναι άφάνταστα τραγική...

γες στιγμές με πλησιάζει. — «Πεθαίνω, του φωνάζω. Σώσε με!».

»Εκείνος απλώνει τη σιδερένια παλάμη του, αρπάζει το τεράστιο φίδι απ' το λαιμό και το σφίγγει με υπεράνθρωπη δύναμη! Το φίδι ξεκουλουριάζεται άμέσως απ' το κορμί μου και σπαρταράει θανατερά. «Ωσου σέ λίγες στιγμές άπομένει άκίνητο... 'Ο Γκαούρ έχει καταφέρει, χωρίς μεγάλη προσπάθεια, νά τόν πνίξη...

— "Υστερα; ρωτάει χαμένα ο Ταρζάν.

— "Υστερα ο μελαψός γίγαντας με αρπάζει στην άγκυλιά του, ενώ εγώ ξεφωνίζω, σπαρταράω και χτυπιέμαι σαν τρελλή, παρακαλώντας τον νά με λυπηθή!... 'Εκείνος τότε, σταματάει για μιá στιγμή και με ρωτάει: — «Ποιά είσ' εσύ και τί ζητάς εδώ;». — «Τόν Ταρζάν ψάχνω νά θρώ» του άποκρίνομαι. «'Αργησε άπόψε νάρθῃ στή σπηλιά μας και άνησούχησα». — «Μπά!» κάνει ο Γκαούρ. «Είσαι λοιπόν συντρίφισσα αútουνοῦ τοῦ γελοίου ανθρώπακου; Αútουνοῦ πού νομίζει πώς είναι ο "Άρχοντας τῆς Ζούγκλας; "Αν θρεθῇ καμμιά φορά μπροστά μου θά τόν πατήσω και θά τόν λυώσω σαν σκουλήκι. Γιατί, βασιλιάς και κύριος τῆς Ζούγκλας είμαι εγώ! Μονάχα εγώ ο παντοδύναμος Γκαούρ! "Όλοι οί άλλοι είσαστε σκλάβοι μου και δοῦλοι μου! "Όταν με βλέπετε πρέπει νά γονατίζετε και νά με προσκηνάτε σαν θεό σας! Άλλοιώς,

μαῦρος θάνατος σάς περιμένει δλους!».

'Η σατανική 'Αλάλα σιωπάζει για λίγο για νά πάρη ανάσα. "Υστερα, συνεχίζει:

— "Ετσι ο μελαψός γίγαντας με ανεβάζει στο θέατρο πέτρινο θουνό και με φέρνει στή σπηλιά του. Και τότε μοῦ λέει: «Τόν γελοίο τόν Ταρζάν σου δέν θά τόν ξαναδῆς ποτέ πιά. Παρά μόνο σαν θά φέρω τὸ άψυχο κουφάρι του και θά τὸ πετάξω νά χορτάσουν τὰ πεινασμένα κοράκια. Κι' ἐσένα όμως λίγον καιρό θά σέ κρατήσω ἐδῶ. Γρήγορα θά σέ γκρεμίσω σ' αὐτό τὸ θάραθρο!».

»Ετσι μοῦ μίλησε ο Γκαούρ κι' εγώ τοῦ ἀποκρίθηκα: — «'Ο Ταρζάν είναι ο πραγματικός "Άρχοντας τῆς Ζούγκλας! Γιατί είναι πιό δυνατός και πιό άτρόμητος ἀπό σένα! 'Αλλοίμονό σου αν πέσης καμμιά φορά στα χέρια του!».

— Και δέν σέ σκότωσε άμέσως; ρωτάει με άγωνία ο λευκός γίγαντας.

## ΠΑΛΗ ΜΕ ΔΥΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

'Η πανώρια μαύρη γυναίκα μένει για λίγο συλλογισμένη. "Υστερα τοῦ ἀποκρίνεται:

— Δέν ἔχεις άδικο, άφέ. "Η μου! Μὲ τὰ τόσα θареιά λόγια πού τοῦ είπα ἔπρεπε νά με σκότωνε άμέσως. Ξέρεις όμως γιατί δέν με σκότωσε;

— Γιατί;

— Γιατί... Γιατί είχε μιá

μεγάλη υποχρέωσι σὲ μένα !  
Μάλιστα, ἀφέντη Ταρζάν.

— Υποχρέωσι;

— Ναί... Μὲ συμπαθῆς τοῦ  
ἐξέχασα νὰ στήν πῶ.

— Δηλαδή;

— Νά: Στὸ δρόμο πού γύ-  
ριζε γιὰ νὰ μὲ φέρῃ στὴ σπη-  
λιά του, τοῦσῶσα τὴ ζωὴ.

— Ἐσὺ;

— Δὲν μποροῦσα νὰ κάνω  
κι' ἄλλοιῶς!... "Αν δὲν τὸν ἔ-  
σωζα, θὰ χανόμουν κι' ἐγὼ  
μαζί του!

Κι' ἡ ὁμορφὴ Ἀλάλα τοῦ ἐ-  
ξηγεῖ:

— Ὁ Γκαοῦρ μὲ κρατοῦσε  
στὴν ἀγκυλιά του καὶ προχω-  
ροῦσε μὲ θήματα μεγάλα καὶ  
γρήγορα! Ἐαφνικά, ὁ οὐρα-  
νὸς ἀρχίζει νὰ σκοτεινιάζῃ ἀ-  
πὸ μεγάλα μαύρα σύννεφα  
πού ἔρχονται καὶ τὸν σκεπά-  
ζουν. Καὶ τὰ σύννεφα αὐτὰ  
χαμηλώνουν σὰ νὰ θέλουν ν'  
ἀγγίξουν τὶς κορυφὰς τῶν θεό-  
ρατων δέντρων.

»Ἐτσι ξεσπάει σὲ λίγο μιὰ  
μεγάλη καὶ τρομακτικὴ νερο-  
ποντή, μὲ ἀτέλειωτες ἀστρα-  
πὲς καὶ κεραυνούς.

Ὁ Ταρζάν ἀκούει αὐτὰ πού  
λέει ἡ Ἀλάλα καὶ τὸ πρόσω-  
πὸ του παίρνει ἔκφρασι ἀπο-  
ρίας:

— Παράξενο μοῦ φαίνεται:  
αὐτὸ! μουρμουρίζει. Γιατὶ ἐ-  
γὼ, ὁλόκληρη αὐτὴ τὴ νύχτα  
πού χάθηκες, ἔψαχνα στὴ  
Ζούγκλα νὰ σὲ βρῶ... Κι' ὅ-  
μως, οὔτε μιὰ ψυχάλα θροχῆς  
δὲν ἔνοιωσα νὰ πέφτῃ πάνω  
στὸ γυμνὸ κορμί μου! Ὁ οὐ-  
ρανὸς ἦταν καθαρὸς καὶ ξα-  
στερός! Χωρὶς τὸ παραμικρὸ

συννεφάκι!

Ἡ ἰσχυρὴ μαύρη θυμῶνει:

— Τότε θὰ σοῦ λέω ψέμμα-  
τα, τοῦ ἀποκρίνεται ψυχρά.  
Καὶ ἀφοῦ νομίζει πὼς σοῦ  
λέω ψέμματα, εἶναι περιττὸ  
νὰ συνεχίσω!

— Μὰ πὼς γίνεται νὰ ἐρέ-  
ξῃ, ἀφοῦ δὲν ἔβρεξε; τὴ ρω-  
τάει ὁ Ταρζάν.

— Δὲν ἔξερω, τοῦ ἀπαντᾷ.  
Πέρασε καιρὸς ἀπὸ τότε...  
Μπορεῖ νὰ τῶχῃς ξεχάσει!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-  
κλας υποχωρεῖ:

— Μπορεῖ... Δὲν ἐπιμένω.  
Συνέχισε λοιπόν...

Κι' ἡ Ἀλάλα ἐξακολουθεῖ:

— Παρὰ τὴ θροχὴ καὶ τοὺς  
κεραυνούς, ὁ Γκαοῦρ δὲν στα-  
ματάει. Μὲ σηκώνει πάντα στ'  
ἀτσαλένια μπράτσα του καὶ  
τρέχει νὰ φτάσῃ στὸ θεόρατο  
πέτρινο βουνό.

»Ὅμως, τὸ χῶμα κάτω ἔ-  
χει θραχὴ πολὺ. Τὰ πόδια του  
γλυστράνε. Βουλιάζουν σὲ κά-  
θε βῆμα του. Ἐτσι καὶ γιὰ νὰ  
μπορῇ νὰ θαδίζει πιδὸ λεύθερος  
μὲ παρατάει κάτω καὶ μὲ σέρ-  
νει τώρα ἀπ' τὸ χέρι...

»Ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ εἴ-  
ναι πλημμυρισμένη ἀπὸ νερά.  
Θαυμάζω πὼς ὁ Γκαοῦρ δὲν  
μπερδεύεται καὶ δὲν χάνει τὸ  
δρόμο... Ἐαφνικά ὅμως κάτι  
τρομερὸ γίνεται: Στ' αὐτιά  
μας ἀντηχεῖ ὁ ἄγριος θροχη-  
θμὸς δυὸ λιονταριῶν. Σίγουσα  
θ' ἀκουσαν τὰ θήματά μας  
καὶ φθάνουν γιὰ νὰ μᾶς σπα-  
ράξουν...

»Ὁ μελαψὸς γίγαντας στα-  
ματάει ἀπτότομα, ἀφήνει τὸ  
χέρι μου καὶ προχωρεῖ λίγα

θήματα μόνος. Θέλει νά θρῆ τὰ θεριά καί νά παλέψῃ μαζί τους...

»Ὅμως τὸ σκοτάδι εἶναι βαθύ καί δέν μπορεῖ νά διακρίνῃ καλά. Ἔτσι, σωριάζεται ξαφνικά σ' ἓνα βαθύ λάκκο μέ νερά. Τόσο βαθύ πού τοῦ εἶναι ἀδύνατο πιά νά ξαναβγῇ μονάχος ἐπάνω... Ἴσως ὁ λάκκος αὐτός νά ἦταν κάποτε πνιγνὸς κυνηγῶν γιά θεριά.

»Ἐγώ, ἀπ' τῆ θέσι πού βρισκομαι, ἀκούω τὸν Γκαοῦρ νά μουγγρίζῃ ἀπαίσια καί νά παλεύῃ ἀπεγνωσμένα γιά τὰ μὴ πνιγῇ. — «Γκαοῦρ, τοῦ φωνάζω. Ὁ Θεὸς σέ τιμωρεῖ σκληρὰ γιὰ τὸ κακὸ πού θέλῃς νά μοῦ κάνῃς!

»Στὸ μεταξὺ οἱ ἄγριοι θρυχηθμοὶ τῶν λιονταριῶν ἀκούγονται ὅλο καί πιὸ δυνατὰ! Νοιώθω μέ τρόμο καί φρίκη πὼς κοντοζυγώνουν... Κάπου πλαῖ ξεχωρίζω ἓναν πεσμένο ξερό κορμὸ δέντρου. Ἄν τὸν ρίξω ὀρθὸ μέσα στοῦ λάκκο, ὁ Γκαοῦρ θά μπορέσῃ νά σκαρφαλώσῃ, νά βγῇ ἐπάνω καί νά σωθῇ... Μὰ ἐγὼ τὸν μισῶ. Ὅχι τόσο γιατί με ἀρπάξε, ὅσο γιατί με τὰ λόγια του ντροπίασε ἐσένα, τὸν ὑπέροχο Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Νὰ δῶς πού οἱ θρυχηθμοὶ τῶν λιονταριῶν ἀκούγονται τώρα πολὺ-πολὺ κοντά. Σὲ λίγες στιγμὲς θά με σπαράξουν. Καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας δέν ἔχω. Ἄν θριασκόταν ἔξω ὁ Γκαοῦρ σίγουρα θά μπορούσε νά με σώσῃ...

»Καί παίρνω γρήγορα τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Σπρώχνω

τὸν ξερό κορμὸ μέσα στοῦ λάκκο, πού θρίσκεται ὁ ἐχθρὸς μου. — «Ἔβγα ἔξω», τοῦ φωνάζω «γιατὶ τὰ λιοντάρια θά με σπαράξουν...».

»Καί νά: Δέν περνοῦν λίγες στιγμὲς κι' ὁ Γκαοῦρ σκαρφαλώνοντας ἀπ' τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου θρίσκεται ἔξω ἀπ' τὸ λάκκο. Εἶναι ἡ στιγμή ἀκριβῶς πού τὰ δυὸ γιγαντώσυμα λιοντάρια — ἓνα ἀρσενικὸ κι' ἓνα θηλυκὸ — ἔχουν φθάσει κοντὰ καί μαζεύονται στὰ πινὰ τους ποδάρια γιά νά κάνουν τὸ θανατερό ἄλμα τους ἐπάνω μου...

»Ὅμως, τώρα θρίσκεται κοντὰ μου ὁ Γκαοῦρ! Καί θάζοντας αὐτὸς τὰ στήθια του μπροστά, ἀρπάζει στὸν ἄερα τὰ δυὸ θηρία ἀπ' τὸ λαιμό! Καί με ἀφάνταστη δύναμι τὰ σφίγγει. Ἐκεῖνα, θγάζοντας ἀπαίσια πνιγμένα μου γρινά, χτυπιῶνται μέ λύσσα γιά νά τοῦ ξεφύγουν. Δέν καταφέρνουν ὅμως τίποτα...

»Σὲ μιὰ στιγμή βλέπω τὸν Γκαοῦρ νά προχωρῇ σφίγγοντας πάντα τοὺς λαίμους τῶν λιονταριῶν καί σερνοντάς τα μαζί του. Ὡσπου φθάνει στὰ χεῖλια τοῦ βαθύ λάκκου καί με δυὸ δυνατεῖς σπρωξιὲς τὰ γκρεμοσσεύει κάτω.

»Ἔτσι, καταφέρνω θέβαια νά γλυτώσω ἀπ' τὰ πεινασμένα λιοντάρια, μὰ ξαναπέφτω — ἀλλοίμονο — στὰ χεῖρια ἐνὸς ἄλλου πιὸ ἀπαίσιου θηρίου: Τοῦ Γκαοῦρ!... Τὰ παρακάτω τὰ ἔρεις, ἀφέντη μου: Μὲ ξανασηκώνει στὰ χεῖρια τοῦ καί με φέρνει στῇ



«Ὁ Γκαοὺρ ἔκλεισε μ' ἓναν τεράστιο θράχο τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς μας» διηγείται ἡ Ἀλάλα.

σπηλιά του, στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ...

»Νά λοιπόν γιατί δὲν με σκότωσε, ὅπως με ρώτησες. Γιατί μοῦ χρωστοῦσε μεγάλη εὐγνωμοσύνη. Μὲ τὸν κορμὸ πού ἔρριξα στὸ λάκκο, τοῦ εἶχα σώσει τὴ ζωή!...

— Ὑστερα; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ Ταρζάν.

— Ὑστερα, κάποια σκοτεινὴ νύχτα, πού ὁ ἀπαίσιος Γκαοὺρ κοιμᾶται θαθειά, καταφέρνω νὰ τοῦ ξεφύγω. Καὶ κατεβαίνοντας τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ βουνοῦ τοῦ παίρνω τρέχοντας τὸ δρόμο γιὰ νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ σου...

»Ὅμως καὶ πάλι στέκομαι

ἄτυχη. Καθὼς περνῶ πλάι σ' ἓνα χωριὸ ἰθαγενῶν, με βλέπει ὁ φύλαρχος Γιαργάν καὶ με φέρνει μετὰ τὴ βία στὸ χορταρένιο παλάτι του... Θέλει νὰ με παντρευτῇ καὶ νὰ με κἀνὴ βασίλισσα. Ὅμως ἐγὼ δὲν θέλω γιατί ἀγαπῶ μονάχα ἑσένα!...

»Ὁ Γιαργάν πού εἶναι κούτος ἄνθρωπος με κρατᾷ κοντά του γιατί πιστεύει πὼς με τὸν καιρὸ καὶ τίς περιποιήσεις του θὰ με κἀνὴ ν' ἀλλάξω γνώμη... Φοβάται πολὺ νὰ μὴ τοῦ φύγω καὶ γι' αὐτὸ ὅπου πηγαίνει με σέρνει κοντά του...

»Χθὲς ὁ Φύλαρχος με τοὺς μαῦρους τοῦ ἤρθε νὰ βοηθήσῃ

τὸ λευκὸ κυνηγὸ Μπαρούχ στὸ κυνήγι. Ὁ Μπαρούχ ρίχνει φαρμάκι στὰ χορτάρια καὶ φοφοῦν οἱ ἐλέφαντες...

Κι' ἡ Ἀλάλα ἐξηγεῖ στὸν Ταρζάν πῶς οἱ δυὸ ἄντρες τὴν ἀφήσαν μόνη μὲ τοὺς μαύρους φρουρούς. Πῶς κατάφερε νὰ τοὺς θάλῃ νὰ μονομαχήσουν. Πῶς μπόρεσε, τέλος, νὰ τοὺς ξεφύγῃ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ του. Καὶ καταλήγει :

— Εὐτυχῶς ὁ καλὸς Θεὸς τῆς Ζούγκλας ἔκανε νὰ θρεθῇς μπροστά μου γιὰ νὰ μὲ προστατέψῃς ἀπὸ κάθε ἄλλο κινδυνὸ πού θὰ μοῦ παρουσιασθῇ...

## Ο ΤΑΡΖΑΝ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

“Ἐτσι τελειώνει τὴν ἀφήγησίν της ἡ ἑορφα μᾶρη.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν κυττάζει μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη καὶ συμπόνια.

— Καλὴ μου, Ἀλάλα, τῆς λέει. Μὲ ὅσα ἔκανες μοῦ ἔδειξες πόσο πολὺ μὲ ἀγαπᾷς καὶ πόσο πιστὴ συντρόφισσά μου εἶσαι... Μὰ μὴ φοβᾶσαι! Ὁποῖος θέλῃ νὰ σοὺ κάνῃ κακὸ θὰ τιμωρηθῇ σκληρὰ ἀπὸμένα!

»Τώρα νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου καλύτερα. Ὡς τὸ θράδυ θάμια πιά ἐντελῶς καλὰ. Τότε θὰ φύγουμε μαζὶ ἀπ' ἐδῶ. Θὰ μοῦ δείξῃς τὸ δρόμο γιὰ νὰ συναντήσω τὸ λευκὸ κυνηγὸ καὶ τὸ μαῦρο Φύλαρχο!... Κι' ὅταν στείλω στὸν Ἀδὴ αὐτοὺς, θ' ἀνέβω στὸ πέτρινο βουνὸ γιὰ νὰ λογαριασθῶ καὶ

μὲ τὸν ἄνανδρο Γκαούρ!...

.....

Κι' ἀλήθεια : Μόλις νυχτῶν, ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ἀλάλα φεύγουν ἀπ' τὴ σπηλιὰ καὶ φθάνουν στὸ μέρος πού καίνε πάλι οἱ δυὸ φωτιές.

Ὁ Μπαρούχ κι' ὁ Γιαργάν μὲ τοὺς μαύρους τοὺς ἔχουν ξαναρρίξει φαρμάκι στὰ σκοτοπία τῶν ἐλεφάντων καὶ περιμένουν νὰ ξημερώσῃ γιὰ τὴ δολοφονικὴ τοὺς συγκομιδῇ.

Στὴ μιὰ φωτιά εἶναι μαζεμένοι πάλι οἱ μαύροι ἰθαγενεῖς καὶ στὴν ἄλλη κάθονται νυσταγμένοι ὁ κυνηγὸς κι' ὁ Φύλαρχος. Ὁ Γιαργάν εἶναι χλωμὸς σὰν πεθαμένος γιὰ τὸ χαμὸ τῆς ἀγαπημένης του Ἀλάλα!

— Αὐτοὶ εἶναι, τοῦ λέει σιγὰ ἡ σατανικὴ μᾶρη γυναίκα. Κάνε τι θὰ κάνῃς!

Τὰ μάτια τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας σπιθίζουν στὸ σκοτάδι σὰν ἀναμμένα κάρβουνα πού τὰ φυσάει ἄερας.

— Περίμενε ἐσὺ ἐδῶ, τῆς λέει. Δὲν θὰ κουνήθῃς ἂν δὲν ἔρθω νὰ σέ πάρω...

— Ναί, ἀφέντη μου!

Καὶ τὴν κρύβει σὲ μιὰ κουφάλα γέρικου δέντρου. Ὑστερὰ τραβάει τὸ φοινικὸ μαχαίρι σφίγγει μὲ λύσσα τὴ λαβὴ του καὶ χύνεται πάνω στοὺς κακούργους σὰν μανιασμένο λιοντάρι.

Γρήγορος σὰν ἀστραπὴ φθάνει στὴν πρώτη φωτιά καὶ δίνει ἕνα κεραυνόβλοχτῶμα στὸν Γιαργάν. Ὁ μαύρος φύ-

λαρχος θγάζει ένα σπαρρακτικό ξεφωνητό και σωριάζεται κάτω νεκρός!

Ο Ταρζάν σηκώνει άμέσως πάλι το μαχαίρι του. Θέλει να τιμωρήσει όπως του άξιζει και τον Μπαρούχ, το δολοφόνο των έλεφάντων. Μά κι' έτούτη τη φορά δέν προφταίνει. Οι μαύροι Ιθαγενείς, που στο μεταξύ έχουν ξεπεταχτεί γύρω άπ' τη φωτιά, φθάνουν και τον περικυκλώνουν.

— Σκοτώστε τον! Αυτός σκότωσε τον Άρχηγό σας! κύρλιάζει ο Μπαρούχ.

Εκείνοι σηκώνουν άμέσως τα κοντάρια τους για να τον θανατώσουν... Έτσι ο Άρχοντας της Ζούγκλας, πριν τιμωρήσει το δολοφόνο, αναγκάζεται να δώσει μάχη με τους άγριους Ιθαγενείς.

Το μαχαίρι του χτυπάει έδω κι' εκεί κι' οι μαύροι σωριάζονται κάτω μουγγρίζοντας και σπαρταρώντας.

Μά και το μισόγυμνο κορμί του Ταρζάν βρίσκεται σε κακά χάλια. Τα κοντάρια των Ιθαγενών το έχουν γεμίσει πληγές κι' αίματα. Οι δυνάμεις του αρχίζουν σιγά-σιγά να τον εγκαταλείπουν.

Όμως αν πεθάνη δέν θέλει ν' αφήσει άτιμώρητο τον άπαισίο Μπαρούχ. Και γυρίζει προς το μέρος του με σηκωμένο μαχαίρι. Μά δέν τον βλέπει πουθενά. Ο δειλός δολοφόνος των έλεφάντων έχει γίνει άφαντος!

— Τότε άδικα χτυπιέμαι με τους μαύρους! συλλογιέται ψιθυριστά ο Ταρζάν και γυρί-

ζοντας κάνει να φύγη.

Την ίδια όμως στιγμή νοιώθει τρομερό πόνο στο πίσω μέρος του κεφαλιού του.

## ΘΥΣΙΑ ΣΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΑΙΜΟΝΑ

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας ζαλίζεται, κλονίζεται και τα μάτια του θαμπώνουν. Όσοπου τέλος, σωριάζεται κάτω άναίσθητος.

Ένας άπ' τους μαύρους τον είχε χτυπήσει με το κοντάρι του στο κεφάλι. Τη στιγμή ακριβώς που ξεκινούσε για να φύγη.

Τώρα οι φοβεροί Ιθαγενείς πανηγυρίζουν με άγριους άλαλαγμούς χαράς το κατόρθωμά τους. Ο κακός λευκός γίγαντας που σκότωσε τον άφέντη Γιαργάν βρίσκεται τώρα στά χέρια τους. Μπορούν να τον βασανίσουν, να τον σκοτώσουν και να τον κάνουν ό,τι θέλουν!

Προτιμούν όμως να κάνουν κάτι άλλο πολύ πιο πρακτικό: Έχουν άκούσει πως ο τρομερός Γκαούρ μισεί άφάνταστα τον Ταρζάν. Και πως θέλει να τον ρίξη άπ' το θρόνο του για να γίνει αυτός Άρχοντας της Ζούγκλας. Κι' έπειδή φοβούνται άφάνταστα τον Γκαούρ, τον μαύρο δαίμονα της Ζούγκλας και τρέμουν στο άκουσμα μόνο της φωνής του, θέλουν να τον έξευμενίσουν. Να θρουν την ευκαιρία να γίνουν φίλοι του.

Κάνουν λοιπόν άμέσως μιá πρόχειρη σύσκεψη και παίρ-





Με φοβερά πηδήματα πού καθ' ένα απ' αὐτὰ εἶναι κι' ἕ-  
νας κίνδυνος θανάτου, ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαοὺρ κατεβαί-  
νει τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό του!

ταν ἀκούει ξαφνικά κοντά του  
μιὰ γυναικίᾳ φωνή:

— Μπαρούχ! Στάσου, Μπα-  
ρούχ! Ἐγὼ εἶμαι, ἡ Ἀλάλα!

Κι' ἀλήθεια: Ἀπὸ τὴν κον-  
τινὴ κουφάλα τοῦ δέντρου πού  
τὴν εἶχε ἀφήσει ὁ Ταρζάν νὰ  
περιμενῇ ξεπετάγεται καὶ  
βγαίνει μπροστά του ἡ πανώ-  
ρια μαύρη γυναίκα. Ὁ λευ-  
κὸς κυνηγὸς τῆς λέει τρέμον-  
τας ἀπ' τὸ φόβο του:

— Ὁ Ταρζάν, Ἀλάλα!...

— Τί;

— Ὁ Ταρζάν σκότωσε τὸν  
Γιαργάν! Τὸν ἄντρα σου!...

— Τόσο τὸ καλύτερο! τοῦ  
ἀποκρίνεται χαρούμενη ἡ σα-  
τανικὴ ἀραπίνα. Τώρα εἶμα-

στε ἐλεύθεροι νὰ ζήσουμε γιὰ  
πάντα μαζί!

Καὶ προσθέτει μὲ θιάσι:

— Ἔλα γρήγορα νὰ κρυ-  
φτοῦμε κάπου. Πρὶν φύγουμε  
πρέπει νὰ δοῦμε τί θ' ἀπογί-  
νη μὲ τὸν Ταρζάν: Θὰ κατα-  
φέρῃ νὰ σκοτώσῃ ὅλους τοὺς  
μαύρους, ἢ θὰ τὸν σπαράξουν  
αὐτοί;

Ἔτσι ὁ Μπαρούχ κι' ἡ Ἀ-  
λάλα κρύβονται πίσω ἀπ' τὸν  
κορμὸ κάποιου δένδρου καὶ  
παρακολουθοῦν. Ὡσπου σὲ  
μιὰ στιγμή βλέπουν τὸν ἱθαγε-  
νὴ πού χτυπάει τὸν Ταρζάν  
στὸ κεφάλι μὲ τὸ κοντάρι του  
καὶ τὸν σωριάζει ἀκίνητο

κάτω.

— 'Επί τέλους τὸν σκότωσαν! Τὸν σκότωσαν! φωνάζει με ἄγρια χαρὰ ἢ κακιὰ ἀραπίνα.

Κι' ἀμέσως ἀγκαλιάζει τὸν Μπαρούχ, τὸν φιλάει στὰ μάγουλα καὶ τοῦ λέει :

— Τώρα εἶμαι δική σου συντροφισσά! Μόνο ποῦ πρέπει νὰ φύγουμε γρήγορα ἀπ' ἐδῶ. Μπορεῖ ὁ Ταρζάν κι' ὁ φύλαρχος νὰ σκοτώθηκαν, μὰ μὴ ξεχνᾶμε πῶς ὁ Γκαοῦρ ζεῖ ἀκόμα! Κι' ὅταν αὐτὸς ὁ δαίμονας ζῇ...

— Καὶ ποῦ νὰ πάμε; ρωτᾷ χαμένα ὁ Μπαρούχ.

— Στὴν Ἀμερική, τ' ἀποκρίνεται ἀμέσως. Πάμε ὅμως νὰ ξεκουραστοῦμε λίγο στὴ σπηλιά τοῦ μακαρίτη Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸ πρωτὶ θὰ βρῶ ἐγὼ ἄλλους ἰθαγενεῖς νὰ κουβαλήσουν τὰ ἐλεφαντόδοντα κάτω σὺν μὲν ἰσχυρὸν λιμάνι. Καὶ θὰ φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ γιὰ πάντα πιά!...

... ..  
Καθὼς προχωροῦν πιασμένοι χέρι - χέρι, ὁ λευκὸς ἄντρας καὶ ἡ μαύρη γυναίκα, ὁ Μπαρούχ μουρμουρίζει :

— Σύμφωνοι, Ἀλλά!... Θὰ σὲ πάρω μαζί μου στὴ μακρινὴ Ἀμερική. Θὰ σὲ ντύσω μὲ ὁμορφα φορέματα καὶ θὰ σὲ στολίσω μὲ ἀστραφτερά στολίδια! Μὰ γιὰ ν' ἀποφασίσω νὰ παντρευθῶ πρέπει νὰ ξέρω πρῶτα ποιά εἶσαι... Πές μου λοιπὸν γιὰ τὴ ζωὴ σου. Πές μου πῶς βρέθηκες στὰ χέρια τοῦ Γιαργάν;

— Θ' ἀνοίξω τὴν καρδιά

μου καὶ θὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, μουρμουρίζει συλλογισμένη ἡ Ἀλλά.

Κι' ἀρχίζει πάλι:

— Γεννήθηκα σ' ἓνα φτωχικὸ χορταρένιο καλυθᾶκι μιᾶς μακρινῆς βρωμερῆς καὶ πεινασμένης φυλῆς. Ὁ Ταρζάν ἔδωσε στὸν πατέρα μου ἓνα τομάρι λιονταριοῦ καὶ με ἀγόρασε. Μ' ἔφερε στὴ σπηλιά τοῦ ζοῦσε καὶ μ' ἔκανε σκλάβο καὶ δοῦλα του!...

»Ὅμως τυχαῖα κάποτε ἔτυχε ν' ἀντικρύσουν τὰ μάτια μου τὸν ὑπέρροχο Γκαοῦρ! Τὸ πανώριο καὶ γιγαντώσωμο μελαψὸ παλικᾶρι, ποῦ τὸ τρέμουν στὴ Ζούγκλα κι' ἄνθρωποι καὶ θεριά!...

»Εἶται ἐνοιῶσα στὴν καρδιά μου γι' αὐτὸν κάτι παράξενα χτυπήματα! Κατάλαβα ἀμέσως πῶς ὁ Γκαοῦρ θὰ νικήσῃ κάποτε τὸν Ταρζάν καὶ θὰ γίνῃ μιὰ μέρα, ὁ ἄρχοντας καὶ κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.

»Φεύγω λοιπὸν μιὰ νύχτα κρυφὰ ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Ἀφέντη μου καὶ φθάνω μοναχὴ στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ. Ἐκεῖ βρίσκω τὸν Γκαοῦρ καὶ γονατίζω μπροστά του γιὰ νὰ τοῦ χαρίσω τὴν καρδιά μου! Κι' ἀρχίζω νὰ τὸν παρακαλῶ νὰ με κρατήσῃ κοντὰ του σκλάβο καὶ δοῦλα του...

»Μὰ ὁ Γκαοῦρ δὲν εἶναι ἄνθρωπος μὲ καρδιά καὶ ψυχὴ. Εἶναι ἀγρίμι! Θεριό! Τέρας!

— Λοιπὸν; ρωτᾷ περιέργως ὁ Μπαρούχ.

Ἡ Ἀλλά ἀποκρίνεται:

— Σάν άκουσε τὰ λόγια μου τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του άστραψαν από θυμό. Με άρπάζει άμέσως στ' άπταλένια μπράτσα του και καταβαίνει γρήγορα τὸ βουνό με τὰ τρομακτικά βράχια! "Υστερα μου λέει άγρια: «Γύρισε στὸν Ταρζάν. Αὐτὸς εἶναι ὁ σύντροφός σου. Αὐτὸν μονάχα τρέπει ν' αγαπᾷς!...» Κι' ὁ άκαρδὸς Γκαούρ μ' ἔδιωξε.

»Ετοι παίρνω τὸ δρόμο γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὴ σπηλιά τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μὰ τὸ σκοτάδι εἶναι βαθύ, χάνω τὰ μονοπάτια καὶ περνᾷ τυχαστὰ κοντὰ σ' ἕνα χωριὸ μιᾶς άγριας φυλῆς... Ἐκεῖ με βλέπει ὁ Γιαργάν, με άρπάζει καὶ με σέρνει, θέλοντας καὶ μὲ, στὸ πλούσιο χορταρένιο παλάτι του!...

»Ἐκεῖ με κάνει σωστὴ βασιλισσα, μὰ ἐγὼ πάντα τὸν μισῶ καὶ ψάχνω νὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ φύγω!... Τὸν μισῶ ὅπως καὶ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ καὶ ὅλους τοὺς ἄνδρες!...

»Μὰ ὅμως ποὺ κάποτε φθάνεις ἐσὺ στὸ παλάτι τοῦ ἀντρά μου, γιὰ νὰ ζητήσης ἀνθρώπους γιὰ τὸ κυνήγι σου... Ἐγὼ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ σὲ εἶδα, ἔνοιωσα μιὰ μεγάλη συμπάθεια γιὰ σένα!.. Μοὺ φάνηκες τόσο ὁμορφος, τόσο ἔξυπνος, τόσο γενναῖος.

»Χθὲς τὸ πρωὶ — ὅπως ξέρεις — ὁ Γιαργάν με ἄφησε στὶς φωτιές με δύο μαύρους φουρούς. Ἐγὼ κατάφερα νὰ τὸν ξεγελάσω καὶ νὰ φύγω τρέχοντας... Ἐπρεπε νὰ βρῶ

τὸν Γιαργάν καὶ νὰ τὸν σκοτώσω!... Ὑστερα νὰ πάρω ἐσένα καὶ νὰ φύγουμε γιὰ τὴ μακρινὴ κι' ὁμορφὴ Ἀμερική!...

»Μὰ στάθηκα πάλι ἄτυχη. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου συναντήθηκα με τὸν Ταρζάν. Τοῦ εἶπα ψέμματα πὼς ξαναγυρίζω στὴ σπηλιά του καὶ τοῦ ἀράδιασα μιὰ δολόκληρη φανταστικὴ ἱστορία. Πὼς τάχα με εἶχε άρπάξει ὁ Γκαούρ καὶ πολλὰ ἄλλα!...

»Ετοι κατάφερα νὰ τὸν ξεγελάσω γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ νὰ τοῦ ξεφύγω γιὰ νὰ βρεθῶ κοντὰ σου. Γιατὶ ἐγὼ μονάχα ἐσένα αγαπῶ ἀληθινά. Ἐσένα ποὺ θὰ με πᾶς στὴ μακρινὴ κι' ὁμορφὴ Ἀμερική!

Αὐτὰ διηγήθηκε ἡ πονηρὴ Ἀλάλα στὸ λευκὸ κυνηγό. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦταν ὅλα ψέμματα. Εἶπε καὶ μερικὲς ἀλήθειες γιὰ τὸν Γκαούρ!...

Στὸ μεταξὺ φθάνουν στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν καὶ πलगιάζουν, ὁ καθένας χωριστά, γιὰ νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ξεποστάσουν. Κι' ὁ ὕπνος ἔρχεται γρήγορα νὰ κλείσῃ βαρεῖά τὰ βλέφαρά τους...

## Ο ΥΠΕΡΙΟΧΟΣ ΕΛΗΝΑΣ ΓΚΑΟΥΡ

— Δὲν ἔχει περάσει πολλὴ ὥρα ὅταν σιγὰ - σιγὰ ἀρχίζει πιά νὰ ξημερώνη...

Καὶ τώρα ὅς παρακολουθῶμε πάλι τὸν Γκαούρ ποὺ κρατώντας στὴν ἀγκυλιά του τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν φθά-

νει στη σπηλιά του. Μά δὲν προφθαίνει νὰ δρασκελίση τὸ ἀνοιγμά της ὅταν ἀκούη στὸ βάθος της ἀνδρικό ροχαλητό. Εἶναι ὁ Μπαρούχ, ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος τῶν ἐλεφάντων ποὺ κοιμάται πρὸς τὸ δεξι μέρος τῆς σπηλιάς. Ἀντίκρου καὶ στὸ ἀριστερὸ μέρος κοιμάται χῶρια ἢ ὁμορφὴ μαύρη Ἀλάλα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ποὺ ἀγαπάει καὶ θαυμάζει τὸν Ταρζάν θυμῶναι ἀφάνταστα βλέποντας τὸν ἄνανδρο Μπαρούχ μέσα στὴ σπηλιά του.

Παρατάει ἀμέσως ἔξω τὸν ἀνάσθητο Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας καὶ προχωρώντας μέσα ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαϊκὸ τὸν κοιμισμένο κακοῦργο. Αὐτὸς ξυπνάει βέβαια καὶ σπαρταράει, μὰ ὁ λαϊμός του εἶναι δυνατὰ σφιγμένος καὶ δὲν μπορεῖ ὄχι νὰ φωνάξῃ, μὰ οὔτε νὰ μοιγύρῃ καν...

Ὁ Γκαοῦρ τὸν τραβάει ἀπόμερα σφίγγοντας πάντα μὲ δύναμι τὸ λαϊμὸ του. Ὡσπου ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος ξεψυχάει καὶ σωριάζεται κάτω νεκρός.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πρέπει τώρα ν' ἀσφαλίῃ στὴ σπηλιά τὴν κοιμισμένη Ἀλάλα. Μπορεῖ νὰ ξυπνήσῃ καὶ νὰ ξαναφύγῃ. Πρέπει νὰ μείνῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ βρῇ τὴ δίκαια τιμωρία της ἀπὸ τὸν Ταρζάν.

Καὶ νὰ τί κάνει: Λίγο πιο πέρα βρίσκεται ἓνας βράχος ποὺ οὔτε δέκα χεροδύναμι ἀντρες μαζί δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὸν μετακινήσουν...

Ὁ Γκαοῦρ πλησιάζει καὶ

ἀρχίζει νὰ τὸν σπρώχνῃ κυλῶντας τὸν κατὰ τὴ σπηλιά. Ὡσπου φράζει μὲ αὐτὸν τὸ μεγάλο ἀνοιγμά της καὶ φυλακίζει μέσα τὴ σατανικὴ ἀραπίνα. Ἡ πονηρὴ Ἀλάλα δὲν εἶχε μπερδέσῃ πιά νὰ ξεφύγῃ.

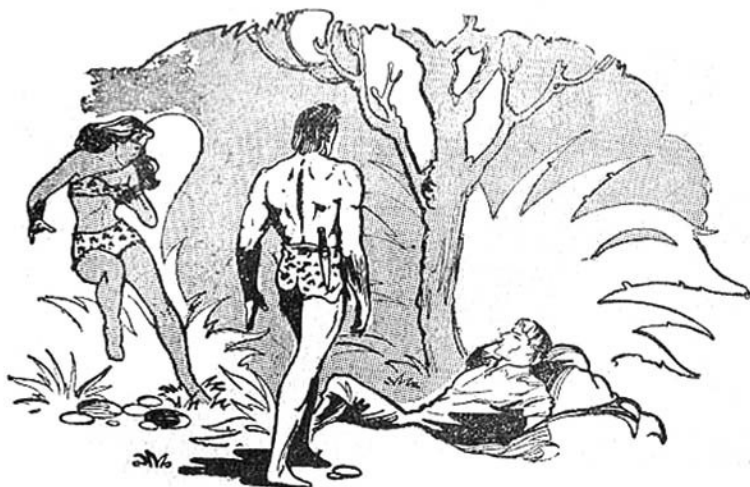
Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας Γκαοῦρ ἔχει κάνει πάλι τὸ καθήκον του!

Καὶ νὰ: Πρὶν φύγῃ παίρνει ἀπὸ τὴν κοντινὴ πηγὴ λίγο δροσερὸ νερό. Τὸ κουβαλάει στὶς φοῦχτες του καὶ βρέχει μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀναίσθητου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν δείχνει πὼς ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Τὰ χέρια τοῦ μετακινουῦνται λίγο καὶ τὰ μάτια του εἶναι ἔτοιμα ν' ἀνοίξουν.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τοῦ ρίχνει μιὰ τελευταία θαυμαστικὴ ματιά χαμογελώντας καλὸκαρδᾶ. Κι ἀμέσως φεύγει τρέχοντας γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ὅσο μπορεῖ πιο γρήγορα. Δὲν θέλει οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε νὰ μάθῃ ποτὲ ὁ Ταρζάν ποῖος ἦταν ὁ σωτήρας του.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνέρχεται καὶ μὲ δυσκολία πετάγεται ὀρθός. Ἀντικρῶζει μὲ ὁρὸς τὸν τεράστιο βράχο ποὺ ἔχει κλείσει τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς του. Καὶ κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ τὸν τραβήξῃ. Ἄν ἦταν κι' αὐτὸς γερός σάν τὸν Γκαοῦρ, θὰ τὰ κατὰφερνε. Μὰ τώρα, χτυπημένος στὸ κεφάλι καὶ μὲ τὸ αἷμα



‘Ο Ταρζάν κυττάζει κατάπληκτος τὸ πτώμα τοῦ κακούργου  
κυνηγοῦ τῶν ἐλεφάντων...

πού ἔχει χάσει, νοιώθει ἀφάν-  
ταστα ἐξαντλημένος. Οἱ δυ-  
νάμεις του τὸν ἔχουν ἐγκατα-  
λείψει.

“Ετσι, παρατάει τὸ βράχο  
στὴ θέσι πού βρίσκεται καὶ  
φωνάζει πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ  
τῆς σπηλιάς:

— “Εεεε!... Ποιὸς εἶναι  
μέσα στὴ σπηλιά μου;

‘Η ‘Αλάλα ἐυπνάζει ἑαφνια-  
σμένη. Ψάχνει γιὰ τὸν Μπα-  
ρούχ καὶ δὲν τὸν βρίσκει στὴ  
σπηλιά. Βλέπει καὶ τὸ ἀνοι-  
γμὰ τῆς κλεισμένο μὲ τὸ με-  
γάλο βράχο. Καὶ ἀκούει ἀπ’  
ἐξω τὴ φωνὴ τοῦ Ταρζάν.

Μὰ ἐξυπνη γυναικὰ καθὼς  
εἶναι καταλαβαίνει πὼς μόνο

ὁ Γκαούρ θὰ μπορούσε νὰ με-  
τακινήσῃ ἕνα τόσο μεγάλο καὶ  
βαρὺ βράχο.

— ‘Εγὼ εἶμαι Ταρζάν, τοῦ  
ἀποκρίνεται. ‘Εγὼ ἡ καλὴ  
σου ‘Αλάλα! Τράβηξε γρήγο-  
ρα τὸ βράχο γιὰ νὰ βγῶ!...

‘Αντὶ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ὁ  
“Αρχοντας τῆς Ζούγκλας βγά-  
ζει τὴ φοβερὴ κραυγὴ του:

— ‘Αόόοο! ‘Αααάοοοοο!

Καὶ νά: Σὲ λίγο φθάνει  
τρέχοντας κοντὰ ὁ Σόμ, ὁ  
ἀγαπημένος καὶ πιστὸς τοῦ ἐ-  
λέφαντας. Τὸν ἀκολουθεῖ ἡ  
Βάτ, ἡ τετραπέρατη μαϊμουδί-  
τσα.

‘Ο Ταρζάν κάτι λέει στὸν  
ἐλέφαντα κι’ αὐτὸς τραβάει ἀ-

μέσως με την προθοσκίδα του τὸν τεράστιο καὶ βαρὺ βράχο. Τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς λευθερώνεται καὶ ἡ πανώρια Ἀλάλα πετιέται χαρούμενη ἔξω.

— Τί συνέβη; τὴ ρωτᾷ με ἀπορία ὁ λευκὸς γίγαντας.

Κι' ἡ σατανικὴ καὶ καταχθόνια ἀραπὶνα ξαναρχίζει τὰ παραμύθια τῆς:

— Πάλι με ἄρπαξε αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος Γκαούρ, ἀφέντη μου! Αὐτὸς ὁ τρομερὸς μαῦρος δαίμονας τῆς Ζούγκλας! Μοῦ ζητοῦσε νὰ γίνω συντόφισσά του κι' ἐπειδὴ ἐγὼ ἀρνιόμουνα με φυλάκισε στὴ σπηλιά με αὐτὸν τὸν τεράστιο βράχο. Ἦθελε νὰ πεθάνω ἐκεῖ μέσα ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας στέκει γιὰ λίγο βαθεῖα συλλογισμένος. Ὑστερα τὴ ρωτᾷ σιγὰ, καρφώνοντας τὴ ματιὰ του στὰ μάτια τῆς:

— Μόνος του ὁ Γκαούρ ἔφερε ὡς ἐδῶ τὸ βράχο;

— Μόνος του! Βέβαια μόνος του!...

Τὴν ἴδια ὁμως στιγμή ἡ Βὰτ σκαρφαλώνει πάνω στὸν Ταρζάν καὶ κάτι τοῦ ψιθυρίζει στὸ αὐτί. Ἀμέσως πηδάει κάτω, τὸν πιάνει ἀπ' τὸ χέρι καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν τραβήξῃ πρὸς κάποια κατεύθυνσι. Ὁ Ταρζάν τὴν ἀκολουθεῖ περιέργως. Ὡσπου ἡ μαϊμουδίτσα σταματᾷ μπροστὰ σ' ἓνα ἀνθρώπινο πτώμα! Εἶναι ὁ λευκὸς κυνηγὸς ποὺ βρῆκε τὴ δίκαια τιμωρία γιὰ τίς ἀνάνδρες δολοφονίες τῶν ἐλεφάντων.

— Ἀλάλα, φωνάζει τὴ

μαύρη. Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ Μπαρούχ;

Ἡ ὁμορφὴ ἀραπὶνα κυττάζει τὸ πτώμα κατὰπληκτη:

— Ναι, μουρμουρίζει συλλογισμένη.

— Καὶ ποιὸς τὸν σκότωσε;

Ἡ Ἀλάλα ἀργεῖ λίγο νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Τέλος ψιθυρίζει πένθιμα, σὰ νὰ νοιώθῃ τύψεις:

— Ἐγώ, ἀφέντη μου!.. Ἐγὼ τὸν χτύπησα με μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι!... Ἦθελε νὰ σοὺ κάνῃ κακὸ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ζήσῃ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύβει κι' ἐξετάζει προσεκτικὰ τὸ νεκρὸ λευκὸ κυνηγό. Τέλος ξανασηκώνεται καὶ τὴν κυττάζει παραξενεμένος:

— Μὰ δὲν ἔχει κανένα χτύπημα στὸ κεφάλι του, Ἀλάλα. Μόνο σημάδια στὸ λαιμὸ τοῦ βρῆκα. Φαίνεται σὰν κάποιος νὰ τὸν ἔχη πνίξῃ! μουρμουρίζει.

Ἡ σατανικὴ ἀραπὶνα ἔχει τὴν ἀπάντησι ἐτοιμῃ:

— Δὲν θυμᾶμαι καὶ καλά... Μπορεῖ ἡ πέτρα ποῦ τοῦ πέταξα νὰ ξέφυγε. Κι' ἀντὶ νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ κεφάλι, νὰ τὸν χτύπησε στὸ... λαιμό!..

Ὁ Ταρζάν τὴ σπρώχνει βάνουσα. Τὰ γαλάζια μάτια του πετᾶνε ἀστραπὲς ὀργῆς:

— Φύγε, μουγγρίζει. Ξαναγύρισε στήν καλύβα τοῦ πατέρα σου! Εἶσαι μιὰ ψεῦτρα! Μιὰ τιποτένια!...

Ἡ Ἀλάλα πέφτει στὰ πόδια του καὶ ξεσπώντας σὲ λυγμοὺς τὸν θερμοπαρακαλεῖ:

— Συχώρεσέ με, Ἀφέντη

μου! Κράτησέ με κοντά σου!..  
Μά ή καρδιά του "Αρχοντα  
τῆς Ζούγκλας δέν μαλακώ-  
νει.

— Φύγε! τῆς ξαναφωνάζει  
πιδ ἄγρια καί δυνατά τώρα.  
Φύγε πρὶν βάλω τὸν ἐλέφαν-  
τα νὰ σὲ ποδοπατήσῃ!...

Τρομαγμένη ἢ κακιὰ ἀρα-  
πίνα τὸ βάζει τρέχοντας στὰ  
πόδια γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ ἕναν  
τέτοιο τραγικὸ θάνατο! Καί  
σὲ λίγο χάνεται γιὰ πάντα πί-  
σω ἀπ' τὶς πυκνὲς φυλλωσιές  
τῆς ἀπέραντης κι' ἄγριας  
Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν τρίζει τώρα μὲ  
μῖσος τὰ δόντια του καί ρί-  
χνοντας μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ  
μακρυνὸ θεόρατο πέτρινο βου  
νὸ, μουγγρίζει:

— Δειλὲ Γκαούρ!... Γιατί  
δέν παρουσιάζεσαι μπροστά  
μου; Γιατί μὲ πολεμᾷς πάντα  
κρυμμένος; "Αν εἶσαι πιδ δυ-  
νατὸς κι' ἀτόμητος ἀπὸ ἐμένα  
γιατί δέν ἔρχεσαι νὰ μετρη-  
θοῦμε σὰν ἄντρες;

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

## ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

### "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Ἀγίου Μελετίου 93β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἑκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπειθύνωνται εἰς τὸν Συγ-  
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ οἱ παραγγελίαι  
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 4

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

**ΥΠΕΡΟΧΟ!**

**ΑΦΘΑΣΤΟ!**

**ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ!**

**ΤΟ 5<sup>ο</sup> ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ "ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,"**

περὶ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη

Με τὸν τίτλο :

**Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ**

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

**ΔΡΑΣΙΣ-ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ-ΑΓΩΝΙΑ-ΜΥΣΤΗΡΙΟ**

**ΤΟ 5<sup>ο</sup> ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ**

Εἶναι καλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ προηγούμενα.

**ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ**

Πρέπει νὰ τὸ διαβάσουν.

**Ἄπαντα τὰ προηγούμενα Τεύχη**

**«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»**

πωλοῦνται εἰς τὸ Ἐκδοτικὸν Κατάστημα

**« Α Γ Κ Υ Ρ Α »**

ὁδὸς Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

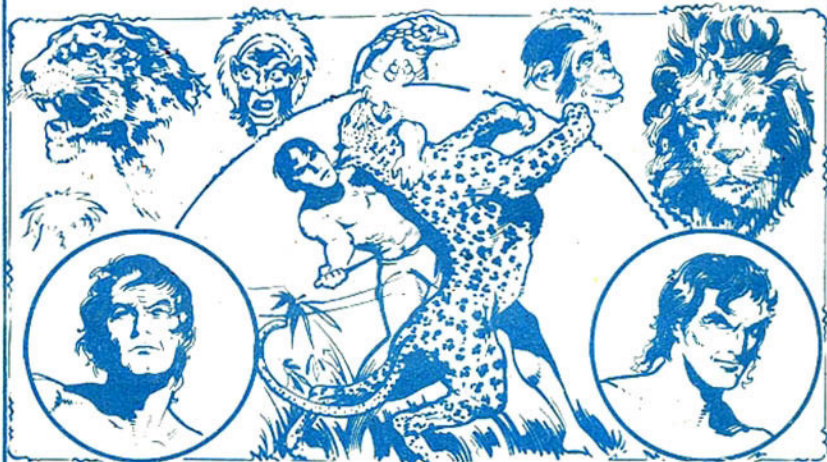
καὶ εἰς τὰ

**ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ἢ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ**

# ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη την Έλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**  
Συγγραφέυς **ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**



## ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ

5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

## ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ

**ΤΑΡΖΑΝ:** 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

**ΓΚΑΟΥΡ:** 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

ΣΕ ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ  
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ  
Η ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ  
ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ  
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694